

**Sivas'ın hesabını sormak için örgütlen!
Yeni katliamları engellemek için kardeş
kavgasına karşı sınıf kavgası!**

Sayfa: 7

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Haziran 2024 / Sayı: 177 Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa Oyak Renault, Gebze Smart Solar, Tuzla HT Solar ve Chen Solar, İstanbul Ejot Tezmac ve Perfetti Van Melle, Manisa HMS fabrikalarından, Mersin ve Lezita grevci işçilerinden, Gebze metal ve kafe, İzmir Aliğa depo işçilerinden haberler

Sayfa: 2-4

IRKÇI MEZHEPÇİ FİTNELERLE BİN PARÇAYA BÖLÜNMEYECEĞİZ!

İŞÇİLERİN BİRLİĞİ VE HALKLARIN KARDEŞLİĞİYLE KAZANACAĞIZ!

Emekçi halkın biriken öfkesi ayrı gayrı demeden birleşmeli ve örgütlenmeli!

Enflasyonu işçi emekçiyi yoksullaştırarak düşürmek için iş başına getirilen İngiliz Mehmet Haziran ayı itibarıyla enflasyonu yüzde 75'e çıkardı. Üstelik bu TÜİK'in resmî rakamı. ENAG'a göre enflasyon yüzde 120. Çarşıda, pazarda, marketteki enflasyonu bu rakamlardan hangisinin daha fazla yansıttığı ortada. Ama işçi ücretlerine ve memur maaşlarına zamlar TÜİK'in rakamına göre yapılıyor. Her zamda gerçek ve resmî enflasyon arasındaki fark kadar işçinin emekçinin alın terinden çalınıyor. Temmuz'da asgari ücrete zam da yapılmayacak. Memurun zammı, AKP'nin yandaşı olan sendikayla bir olup toplu sözleşmeye el çabukluğuyla soktuğu madde yüzünden resmî enflasyonun da altında kalacak. İngiliz Mehmet "en kötüsünü gördük bundan sonra enflasyon düşecek" diyor. Ama bu ilk etapta baz etkisi dolayısıyla olacak. Enflasyonu gerçekten azaltmak için uygulamaya koydukları program ise işçinin emekçinin ücretini aşağı doğru baskılamaya dayanıyor. Esas saldırı ise daha gelmedi. Orta Vadeli Program'da kıdem tazminatı hakkının gasbedilmesini, sosyal güvenlik sisteminin toptan tasfiyesini, esnek ve kural dışı sömürü biçimlerinin yaygınlaştırılmasını öngören ve "yapısal reform" adı altında paketlenen büyük bir saldırı dalgası sırada bekliyor.

Bu büyük saldırıya karşı AKP'yi ya da Erdoğan'ı ikna etmeyi hayal etmek boşuna. İktidar cephesinde arada sırada çatlak ses çıkartır gibi olan Devlet Bahçeli de İngiliz Mehmet'e sahip çıkıyor. AKP ile MHP son dönemde kendi aralarında epey kavgaya ediyorlar, karakolluk olmalarına az kaldı ama sermayenin çıkarları söz konusu olunca aralarından su sızıyor. CHP Genel Başkanı Özgür Özel ise "Erdoğan da istemez miydi emekliye para vermek ama yapamıyor" gibi akla ziyan ifadelerle majestelerinin muhalefeti rolünü iyice benimsemiş durumda. Oysa Erdoğan ve Bahçeli değil miydi son seçimde hezimete uğra-

yan? Halktan güvensizlik oyu alan bu iktidarın emekçi halka bu kadar fütursuzca saldırabilmesinin sebebi; son seçimin galibi gibi gözükken CHP'nin 4 yıl seçim yok diyerek, ekonomiyi düzeltmeye odaklanalım diyerek Erdoğan'a istediği krediyi vermesidir. Seçimden sonra "hezimete de zafer de bizim değil" diyerek işte bunu anlatmak istiyorduk.

İşçi sınıfının öncü ve mücadeleci bölükleri ise iktidardan zam istemenin, düzen siyasetinin diğer suç ortaklarından iktidarı ikna etmesi için medet ummanın dışında gerçekçi bir yol gösteriyor. Elimiz kolumuz bağlı değil. Türkiye'nin fabrikaları ve işyerleri "bize ne verecekler" diye beklemeyen "hak verilmez alınır" diyerek harekete geçen işçilerin direnişleriyle, grevleriyle çalkalanıyor. Gebze'de Mersin, İzmir'de Purmo ve Lezita, Çankırı'da Sumitomo grevleri devam ediyor. Gebze'de Novares, İzmit'te Tekno Kauçuk grevleri sırada bekliyor. İstanbul'da Perfetti işçileri, Türkiye'nin dört bir yanında TÜvtürk işçileri ve daha nice işyerinde işçiler örgütlenerek ve birleşerek "hak verilmez alınır" diyor. Çiftçiler de kıpırdanmaya başladı. Denizli Çal'da sulamaya yüzde 300'lük zam gelince köylü 100 traktörle yol kesti. Örgütsüz olan eziliyor, örgütlü olan onurlu bir yolda hem hakkı için hem gelecek kuşaklara daha iyi bir toplum bırakmak için mücadeleye atılıyor.

Her şeye rağmen emekçi halkın bağrında büyük bir öfke birikiyor. Bu öfke birleşir ve örgütlenirse AKP'siyle, MHP'siyle, CHP'siyle tüm sermaye partilerini ve düzenini önüne katıp götürür. O yüzden emekçi halkı bölmek, öfkesini çarpıtmak ve birbiriyle kavgaya tutuşturmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Futbol maçlarından başıboş köpekler sorununa kadar her başlığı halk arasında kin ve nefreti yaymak için kullanıyorlar. Halka para yok diyenler, kitleleri uyuşturmak için milyonlarca doların havada uçtuğu kirlî futbol endüstrisini sonu-

na kadar destekliyorlar. Başıboş köpek sorununun yaşadığı yoksul mahallelerin koşullarının iyileştirilmesini, hayvanların ıslahı ve ehlileştirilmesi için "hayvansever" zenginlerden kaynak bularak yatırım yapmayı gündemlerine almıyorlar. Sırf halk bu konuda birbirine düşsün diye meseleyi tek seçenek köpek katliamına yol vermiş gibi tartışıyorlar.

Ancak bunlar sadece başlangıç. 2 Temmuz'da Sivas katliamının 31. yıldönümünü idrak edeceğiz. Cumartesi Anneleri aynı şekilde 90'lı yıllarda ayyuka çıkan faili meçhul cinayetlerin ve kayıpların hesabını sormaya devam ediyor. Geçmişte yükselen sınıf mücadelelerinin önünü nasıl mezhepçi ve ırkçı fitnelere ve katliamlarla kestiklerini, NATO himayesinde kurulan kontrgerillanın ve emperyalist uşağı faşist saldırıların her zaman işçi sınıfını ve ezilenlerin tamamını hedef aldığını unutmamalıyız. Nitekim bugün Kobani davasında verilen cezalar, sınır ötesi operasyon hazırlıkları, Hakkari'yle başlayan sınır illerine kayıym atamalar hepsi Türk-Kürt ayrışmasını körüklemek üzere kullanılacak. Arka planda sınır ötesi harekâtlarını Amerikan emperyalistleriyle pazarlık masasına koyanlar kendilerini sanki ABD'den hesap soruyormuş gibi gösteriyorlar. Biz "Kürtlerle barış ABD'yle savaş!" diyoruz onlar "ABD'yle anlaş Kürtlerle savaş!" diyor.

Görmek isteyen gözler için her şey açık. Türküyle Kürdüyle, Alevi-siyle Sünnisiyle işçi sınıfının, emekçilerin, yoksul köylülerin büyük bir sınıf saldırısı karşısında birleşmesi gereken bir dönemde yine toplumun ezici çoğunluğunu oluşturan işçi, emekçi ve yoksul halkı bin parçaya bölmek için çalışıyorlar. Demek ki yapılması gereken de açık. Çağrımız ayaklarımızı fabrikalara ve işyerlerine basarak, gücümüzü işçi sınıfından ve ezilen halklardan alarak mücadele etmek, işçilerin birliğine halkların kardeşliğini de ekleyerek bu oyunu bozmaktır.

Tuzla HT Solar'dan bir işçi

Yumuşama değil çetin bir mücadele gerek!

Selamlar dostlar ve yoldaşlar. Son günlerde burjuva medyasında bir normalleşme almış başını gidiyor. Hatta düzen partileri "normalleşme" mi desek yoksa "yumuşama" mı desek diye tartışmaya düşmüş durumda. İsmi ne takarsanız takın önemli olan gerçeklerdir. Düzen partileri birbiriyle görüşmeye başladı diye memleketin kurtulacağını sanacak kadar saf değiliz. Hafızamız gayet yerinde. Düzen partileri üç beş tane siyasi tutuklunun salıverilmesi için kafa kafaya vermez. Tamamen hukuksuz bir şekilde içeride tutulan, suçsuzluğu kanıtlanmasına rağmen sahte gizli tanıklarla, uyduruk iddianamelemlerle hapislere mahkûm edilen siyasi tutukluların salıverilmesi gerektiği herkesin malumu zaten. Avrupa'nın da yana yakıla Türkiye'deki siyasi mahkûmların derdine düştüğü yok. Suçsuz olduğu halde hapislerde ömrü tükenen insanlar birer pazarlık kozundan ibaret. Mesele demokrasi değil. Avrupa ekonomik ve siyasi açıdan emperyalizmle uyumlu bir Türkiye peşinde,

düzen partileri işçi sınıfına uygulanacak kemer sıkma sürerken siyasi bir istikrar oluşturamıyor. Yani patronlar biz işçilere ekonomik anlamda taarruz ederken siyasette bir dengesizlik oluşmasın, patronların mutabık olduğu yerde siyasi temsilcileri kavgaya tutuşmasın. 15 Temmuz darbesinden sonra tüm düzen partileri beka meselesi diyerek Yenikapı'da toplanıp el ele poz vermişti. Ondan hemen sonra ilan edilen OHAL ortamında ilk saldırılan grevdeki Avcılar Belediyesi'nin işçileri oldu. Yani, düzen partilerinin birleşmesinden bize hayır gelmez. Bize normalleşme değil çetin mi

çetin bir sınıf mücadelesi gerek. Örneğin, bizim fabrikamızda iki arkadaşımızı eften püften sebeplerle çıkarmak istediler. Bu duruma tepkimizi "Şalteri indiririz, arkadaşlarımız bizim kırmızı çizgimiz." diyerek verdik. Çünkü biliyoruz ki haklarımızı alabilmenin yolu güçlü olmaktan, örgütlü olmaktan geçer. Masadaki kuvvetini örgütlü gücün üretimden gelen gücün belirler! Fabrikada haklarımızı nasıl alıyorsak, ülke siyasetinde de haklarımızı ve taleplerimizi yumuşatarak veya normalleşerek değil, ancak ve ancak mücadele ederek alabiliriz!

Gebze Smart Solar'dan bir işçi

Filistin'e özgürlük, İsrail'e boykot!

Merhaba dostlar. Ben Smart Solar'da çalışan bir metal işçiyim. Filistin'de Siyonist İsrail devleti ve emperyalist ülkeler eliyle dünyanın gözü önünde 7 Ekim'den bu yana bir soykırım yaşanıyor. Siyonist İsrail devleti ve emperyalistler Filistin halkına örgütlü bir şekilde saldırırken dünya halkları olarak bizim bu katliamların karşısında durmaktan başka çaremiz yok. Filistin düşerse sıra başka bir halka gelecek, bu kaçınılmaz sondur. AB ve ABD'nin güvenli alan olarak gösterdiği, 1,5 milyondan fazla Filistinlinin sıkıştığı Refah'taki çadır kentleri bombalayan Siyonist İsrail Devleti soykırımına devam ediyor. 7 Ekim'den bu yana 35 bin insan hayatını kaybetti ve bunun 16 bini çocuk! Filistin halkı soykırımı uğrarken Siyonist İsrail devletini koruyan Kürecik Radar Üssü bizim ülkemizde. Filistin halkı hastanelerde jeneratörlere yakıt bulamazken, işgalci Siyonist İsrail ordusunun petrolü Azerbaycan'dan gelip İsrail'e bizim ülkemizden naklediliyor.

Yine Filistin'de aylardır elektrik yokken Siyonist İsrail'in enerji ihtiyacı Zorlu Holding'in üç enerji santralinden sağlanıyor. 7 Ekim'den 7 ay sonraya kadar 9,5 milyar dolarlık ticaret yaptıktan sonra, Tayyip Erdoğan "Tüm batı İsrail'e çalışıyor. Biz daha sabredemeydik ve adımlarımızı attık." dedi ve Siyonist İsrail ile ihracat ve ithalatın durdurulduğunu açıkladı. 35 bin sivil öldükten sonra, hastaneler bombalandıktan sonra, Filistinliler canlı canlı toplu mezarlara gömülürken, sivillerin üzerine bombalar yağdıktan sonra dayanamamış. Biz biliyoruz: o ticaret işgalci Siyonist İsrail'le hala devam ediyor. Timsah gözyaşları dökmeyin, yaptırımında bulunun. Hamasi nutuklara karnımız tok! Gerçek adımları atın! Siyonist İsrail'le olan tüm ticareti durdurun, katil İsrail'le sözde değil gerçekten tüm ilişkileri kesin! İşgalci İsrail devletini koruyan İncirlik ve Kürecik Üslerini kapatın! Refah'ta çadır kampını bombalayan katil İsrail'e giden petrolün vanalarını kapatın! Filis-

tin halkına destek veren üniversite öğrencilerini derhal serbest bırakın! İşte o zaman görelim sabredemediğinizden dolayı attığımız adımları. Dostlar, dünyanın birçok yerinde, Siyonist İsrail'i fonlayan destekleyen emperyalist ülkelerde, Amerika'sından Fransa'sına, Almanya'sından İngiltere'sine her yerde, Filistin halkının yanında olan Siyonist İsrail'in karşısında olan işçi sınıfı var. Biz de Türkiye işçi sınıfı olarak soykırımı durdurmak için işgalci İsrail'e boykot, direnişe destek vermeliyiz. Filistin için gerekirse her gün sokaklara çıkmalıyız, fabrikalarda, okul sıralarında hayatın her anında desteğimizi esirgememeliyiz, Katil İsrail'i boykot etmeliyiz, istibdad rejiminin Siyonist İsrail'le olan tüm ilişkileri sözde değil gerçekten kesmeye mecbur bırakmalıyız. Örgütlü bir halkı hiçbir kuvvet yenemez. Buna en güzel örneği Filistin direnişi gösterdi bize dostlar. İşgalci Siyonist İsrail 75 yılı aşkın süredir Filistin halkını yenemedi. 7 aydır var gücüyle arkasında NATO'suyla ABD'siyle saldırıyor ve direniş hala ayakta. Filistin halkının inancından, direnişinden, örgütlülüğünden aldığımız güçle Türkiye işçi sınıfı olarak işgalci Siyonist İsrail'in, işbirlikçi sermayenin ve hamasi nutuklar atan istibdad rejiminin karşısında, Filistin halkının yanında olacağız. İşçi sınıfına düşen görev budur dostlar. Yaşasın Filistin halkının direnişi, yıkılsın Siyonist İsrail devleti!

Mersen greviden bir işçi

Mersen grevi kazanacak!

Bizler Mersen firmasında çalışan ve şuan grevde olan işçileriz. İlk olarak işçi sınıfının örgütlü olmasının iş hayatımızda çok önemli bir rolü olduğunu gördük. Anladık ki örgütlü olursak mücadelemiz daha kolay ve işçi sınıfına haklarımızı arama kolaylığı tanıyor. Şirketimizdeki işçi sınıfı arkadaşlarımızla sendikaya üye olduk diye mobbing, baskılar ve tehditlere maruz kaldık. 2 yıl mücadele ettik. İşveren yasaların boşluklarından faydalanarak sendikamızın yetki belgesini tanımayıp kabullenmedi. Bu süreçte bizler kararlılıkla mücadeleye devam ettik. İşveren vazgeçmeyece-

ğimizi anlayınca, 7 Şubat'ta 4 arkadaşımızı işten çıkardı. 19.04.2024 tarihinde greve çıktık. Mücadele etmekten asla vazgeçmedik. Fakat Mersen işvereni yine boş durmayarak bu süreçte hukuksuz uygulamalarına devam etti. 28.05.2024 tarihinde sesimizi duyurmak için Fransız konsolosluğu önünde basın açıklaması gerçekleştirdik. Kararlı duruşumuzla pes etmeyeceğimizi gösterdik. Mersen işçisini yalnız bırakmayıp bizi destekleyen başta sendikamız, işçi sınıfı arkadaşlarımız, kardeşlerimiz, dostlarımıza gösterdikleri dayanışmadan dolayı teşekkür ederiz.

Manisa HMS Makina'dan bir işçi kadın

Grev irademize sonuna kadar sahip çıkarak kazandık!

Merhaba yoldaşlar, ben Manisa OSB'de bulunan HMS makina fabrikasında çalışıyorum. Kasım ayından bu yana devam eden sözleşme görüşmelerinde uzun süre sonuç çıkmadı. 5 Haziran Çarşamba günü greve çıkacaktık. Grev irademize sonuna kadar sahip çıktık, 4 Haziran gecesi patronun ilk baştaki teklifinin çok çok üstünde bir sözleşmeye imza attık.

Fabrikalarını birkaç sene içinde 2 katı kapasiteye çıkaran HMS Makina patronları, taslaktaki teklife yaklaşmak bir yana dalga geçer gibi rakamlar önermişti. Ege bölgesi ihracatçıları arasında rekorlar kırarak plakette alan, Airbus'a, Boeing'e uçak parçası yapmakla övünen patron, fabrikanın bulunduğu konuma gelmesinde işçilerin rolünü, alınterini görmezden gelmişti.

Çalıştığımız sektör oldukça kritik ve hata kaldırmayan bir sektör. En ufak yanlışta hatalar yüzümü-

ze vuruluyor, tutanaklar tutuluyor. Fakat iş hakkımızı almaya, ekmeği bölüşmeye gelince, senelerdir enflasyon altında ezilen, emsal sektörlerle kıyas bile edilemeyecek ücretler bize reva görüldü, görüldü. Ama artık bıçağın kemiği geçtiği noktadayız. Zor hayat koşulları, geçim sıkıntısı, pahalılık uzun yıllardır fabrikada hâkim olan ayrışmayı silip attı. İlk kez bu sözleşme döneminde grev iradesi bu kadar güçlü bir şekilde gösterildi. Bu iradenin gösterilmesinde şüphesiz ki Gates ve Ergun Hidrolik işçilerinin de payı var. O fabrikalarda çalışan işçi kardeşlerimizin dirayeti bize güç verdi, bize grev ile kazanılacağını gösterdi.

Grev irademizi, birliğimizi koruyarak iyi bir sözleşme imzaladık. Bu açıdan biz de daha insanca çalışma koşullarına erişmek için mücadele veren diğer işçi kardeşlerimize örnek olduk. Yaşasın HMS işçilerinin birliği!

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Önce saldırıları göğüsleyelim sonra da krizin bedelini krizi yaratanlara ödetelim!

Merhaba arkadaşlar, ben Chen Solar'da çalışan bir işçiyim. Eskiden fabrikada mesaiye kaldığımızda, zor günde kullanabileceğimiz kenarda bir miktar paramız olsun diye mesai yapardık. Bugünlerde mesaiye kalmadan aybaşını göremiyoruz. Hayat pahalılığının daha da arttığı bu durumda, Mehmet Şimşek'in kamuda tasarruf programı şunu söylüyor: "Enflasyonun kaynağı hâlihazırda emekçi halkın ihtiyaçlarını karşılamayan harcamalardır, bu yüzden işçinin emekçi halkın yarım yamalak haklarını da ellerinden alacağız!" Kamuda tasarruf gerekli olabilir, fakat bu tasarrufa öncelikle patronla-

ra tanınan vergi teşviklerinden başlanmalıdır, yıllarca atama bekleyen emekçi çocuklarının kamuda istihdam edilme haklarından değil. Kaldı ki öngörülen tasarruf miktarının GSYH'a oranı 0,04. Yani, enflasyona kayda değer bir etkide bulunması olası olan bir rakam değil. Bu paket çözüm değil sadece sınıf saldırısının bir aşaması ve sermayenin enflasyonla mücadele adı altında daha büyük bir saldırı planladığının habercisi. O zaman saldırıya karşı safları sıkılaştıralım, kendi göbek bağımlı kendimiz keselim! Önce saldırıları göğüsleyelim sonra da krizin bedelini krizi yaratanlara ödetelim!

Bursa OYAK Renault'dan bir işçi

Bizim için değerli olan mücadelemize sahip çıkalım!

OYAK Renault fabrikasında üretimde duruşlar azaldı. Yeni siparişlerin alınmasıyla birlikte üretim hızlanmaya başladı. Üretimi hızlandırmak için mesaiye kalıyoruz. Yeni Dacia projesi çalışmalarını devam ediyor. Bu sene içerisinde üretime başlanması planlanıyor.

Fabrikada herkes artan hayat pahalılığından şikâyetçi! Geçimimizi sağlamakta, ay sonunu getirmekte zorlanıyoruz. Gıda, giyim, ulaşım, sağlık veya eğitim gibi ihtiyaçlarımız pahalılandıkça, bu ihtiyaçlarımızdan teker teker vazgeçiyoruz. Biz işçi ve emekçiler için hayat gerçekten de çok pahalı ve her geçen gün daha pahalı hale geliyor!

Nitekim hiçbir patron hayat pahalılığından şikâyet etmiyor, etmez. Onlar kan ter içinde ürettiklerimiz

bize pahalıya satıyor, kârlarına kâr katıyor, lüks yaşamlarını sürdürüyorlar. Bizi daha fazla sömürmenin yollarını arıyor, daha da derin bir yoksulluğa, açlığa sürüklüyorlar. Bugün görüyoruz ki Türkiye patronları için ucuz işgücü cennetine dönüştü. Vasfı, kıdemi, tecrübesi ne olursa olsun birçok işçinin ücreti asgari ücret seviyesinde kalıyor. Çoğu işçi ücret, ikramiye, sosyal haklar ve kıdem alacakları söz konusu olduğunda dahi patronlardan haklarını alamıyor.

Sendikali çalışan işçilerin büyük çoğunluğunun ücretini belirleyen sözleşmeler, sahte TÜİK enflasyonuna göre belirleniyor. Altışar aylık arayla belirlenen ücretler daima gerçek enflasyon oranlarının gerisinde kalıyor.

İstibdadın ve sermaye sınıfının saldırılarına karşı çıkarak, hayatımızın değersizleştirilmesine, yoksulluğa ve sömürülmeye karşı birlik olalım. Bizim için değerli olana mücadelemize sahip çıkalım.

İstanbul Ejot Tezmaç'tan bir işçi

Metal işçileri Filistin mücadelesinin yanında

Merhaba; ben İstanbul Gaziosmanpaşa'da bulunan Ejot Tezmaç fabrikasında çalışmaktayım. Soykırımcı İsrail 7 Ekim 2023 tarihinden bu yana 40 bine yakın, çoğu sivilleri ve çocukları hedef alan katliamlar düzenledi. 26 Mayıs 2024 tarihinde Birleşmiş Milletlerin güvenli bölge ilan ettiği Refah çadır kentine saldıran İsrail soykırma devam ediyor.

Türkiye burjuvazisi İsrail'e sağladığı enerji, çelik vs. birçok ticari alışverişinden dolayı bu katliamın bir ortağıdır. Hatta katliamı gerçekleştiren uçakların yakıtlarının tedariki

ki bile Kürecik'ten sağlanmaktadır. Filistin'i açık hava hapisanesine çeviren dikenli teller bile Türkiye sermayesi tarafından İsrail'e gönderiliyor. 2 Mayıs tarihinde Filistin dostlarının verdiği mücadelelerle iktidar tarafından İsrail'le ticaret yasağı kararı alınmak zorunda kaldı. Bu karara rağmen Türkiye sermayesi İsrail ile ticaretine hız kesmeden devam etmekte ve katliamlara ortaklık etmektedir. Türkiye ile İsrail arasında yapılan bu ticaretin en önemli maddelerinden biri de biz metal işçilerini ilgilendiriyor. Türkiye ile İsrail arasındaki ticaretin önemli maddelerin

başında metal, çelik sektörü geliyor.

Biz metal işçileri bu katliama ve katliama destek olan yerli sermayeye karşı fiili eylemler örgütleyip İsrail'e boykotu büyütülmeliyiz. Başta sendikali iş yerleri olmak üzere sendikasızsız işçiler ile birlikte bu ticarete ortak olan yerli sermaye işfa edilmeli, İsrail'e boykotun büyütülmesi için metal işçilerinin ve liman işçilerinin mücadeleleri sürmelidir. Biz metal işçileri nehirden denize Filistin özgür olana kadar, bu mücadelenin her zaman yanında olacağız.

Mersen işçileri grevin 40. gününde Fransız Başkonsolosluğu önündeydi: "Fransız Mersen yasalarına uy!"

Gebze'de bulunan ve endüstriyel grafit üreten Mersen fabrikasında işçiler 2022'de yeterli çoğunluğu sağlayıp Birleşik Metal-İş Gebze 1 No'lu Şubede örgütlenmiş, 2 yıl süren hukuk mücadelelerini bu yılın başında kazanmıştı. Ardından başlayan sözleşme sürecinde patronun kesinleşen mahkeme kararına rağmen toplu sözleşme masasına oturmamasına karşı işçiler grev kararı alıp 19 Nisan'da greve çıkmıştı.

Mersen işçileri grevlerinin 40. gününde Fransız sermayeli şirketin yaptığı sendikal baskıları, Çalışma Bakanlığı müfettişleri tarafından da tespit edilen üretimi sürdürmeye yönelik usulsüzlükleri, şirketin mahkeme ve yasa tanımaz, sendika düşmanı tavrını protesto etmek için Taksim'de buluştu. Meydandan Fransa İstanbul Başkonsolosluğu önüne yürüyen işçiler hazırladıkları Fransızca ve Türkçe pankartlar ve sloganlarla Mersen yönetimini işçilerin sendika ve toplu sözleşme hakkına saygı duymaya çağırdı.

Konsolosluk önünde bir basın açıklaması da gerçekleştirildi. İşçilerin örgütlendiği Gebze 1 Nolu Şube Başkanı Selçuk Çifci, ülkede adaletin de normalleşmenin de işçi sınıfı merkezde olmadan olmayacağını hatırlattı, bakanlıkları işçilerin haklarını çiğneyen patronlara yasaları ve mahkeme kararlarını uygulamaya

davet etti. Ardından Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Özkan Atar, Mersen'deki iki yıllık zorlu ve baskılara göğüs gerilen süreci aktardı. İşten atma saldırısından üyelerin sendikadan istifa etmeye zorlanmasına, grevdeki işçilerin yerine dışarıdan işçi çalıştırılmasından grevdeki işçilerin ailelerinin taciz edilmesine kadar süreçteki hukuksuzlukları sıraladı. Türkiye'de işçilerin örgütlenmesinin önündeki engelleri, uzayan mahkeme süreçlerinin patronların hukuk tanımaz tutumlarına çanak tuttuğunu vurguladı. Birleşik Metal-İş olarak Fransız şirketin anayasayı çiğnemesine müsaade etmeyeceklerini, Maden İş'ten aldıkları gelenekle grevde ve mücadelede zafere ulaşana kadar devam edeceklerini belirtti. Basın açıklaması "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Fransız Mersen yasalarına uy!", "Mersen'e sendika halaylarla girecek" sloganlarıyla sona erdi.

Mersen grevinde yaşananlar

memleketin her tarafında hakkını arayan, örgütlenen, ekme mücadelesine atılan işçilerin önüne çıkarılan zorlukların bir benzerini daha ortaya koyuyor. Ancak Mersen'de de onurlu işçiler tüm bu zorluklara rağmen ekmeçlerine, sendikalarına sahip çıkıyor, mücadelelerinden vazgeçmiyor. Her fırsatta vatan millet edebiyatı yapanlarsa Türkiye Cumhuriyeti yasalarını Fransız sermayesinin çiğnemesini izlemekle yetiniyor. Mersen işçisinin mücadelesi bu sebeple sadece kendi ekmeğini büyütme mücadelesi değil aynı zamanda hepimizin hürriyet mücadelesidir. Memlekete iş de aş da hürriyet de milleti köle, vatani dükkân olarak görenlerin hamasetiyle değil grev çadırlarındaki onurlu işçilerin mücadelesiyle gelecek. Mersen grevi kazanırsa tüm işçi sınıfı ve emekçi halk da kazanacak. Bu yüzden tüm halkımızı Mersen grevine sahip çıkmaya, dayanışmayı büyütme çağırıyoruz. Yaşasın Mersen grevi!

Gebze'den metal işçisi bir kadın

İstibdadın sopasını bükeceğiz!

Merhaba yoldaşlar. Yaşam koşullarımızın gittikçe güçleştiği bir dönemdeyiz. İş bulmak sorun, bulduğumuz işlerde tutunmak sorun. Açlıkla sınırdığımız şu günlerde Türkiye halkı olarak genciyle, yaşlısıyla geleceğe umutla bakmakta zorlanıyoruz. Bu karanlığa karşı yapılması gereken belli yoldaşlar. Biz işçilerin ipleri eline alması gerekiyor. Düzen siyasetine, biz işçileri hiçbir şekilde temsil etmeyen siyasi partilere asla güven olmaz. Bakın görüyorsunuz konu ülke halkına kemer sıktırmak olunca, AKP'den CHP'ye düzen siyaseti nasıl da birlik oldu, piyasaya güven vermek derdine düştü. Biz örgütlü, öncü işçilerin fabrikalarda, sendikalarda, yaşadığımız mahallelerde devlet ve sermayenin orta vadeli program adını taktıkları ekonomi programının işçi sınıfına nasıl bir saldırı olduğunu anlatmamız lazım. Biz işçilerin en güçlü, en örgütlü olabildiği alanlar sendikalar, fabrikalar yoldaşlar. Oralarda birliğimiz

ile sermayenin ve istibdadın sopasını bükebiliyoruz, hatta sopayı biz sallıyoruz. Bu sebeple her zaman sendikal mücadelenin önemini hatırlamalıyız. Sendikasızsız işyerlerinde sendikalaşmaya vesile olmak, kendi çalışma alanlarımız sendikali ise, örgütlülüğünü güçlendirmek bizim görevimiz. Türkiye'de yaşayan emekçi halk olarak giderek daha da yoksullaştığımız şu dönemde asla yalnız olmadığımızı, bu düzeni değiştirecek gücün birliğimizde olduğunu bilmeliyiz. Kapitalist düzenden kurtulmadıkça, onunla beraber erkek egemenliği yok etmedikçe zenginlerin cenneti yaşadıkları şu dünya bize cehennem olmaya devam edecek. Hatırlayalım yoldaşlar, gücümüz birliğimizden gelir. İşçilerin birliği sermayeyi yenecek! Kahrolsun istibdad, yaşasın hürriyet!

Purmo işçisi grevle kazanacak!

İzmir Kemalpaşa'da bulunan Purmo Group fabrikasında 8 Mayıs'ta başlayan grev kararlılıkla sürüyor. Finlandiya sermayeli şirketle işçilerin örgütlü olduğu Birleşik Metal-İş sendikası arasında, 9 Ocak'tan bu yana süren toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde patron tarafının uzlaşmaz tavırları ve işçilerin talebinden oldukça uzak teklifleri sonucunda görüşmeler tıkanı.

Patron tarafı TÜİK'in ısrarla enflasyon rakamlarını referans alarak ilk 6 ay için son olarak yüzde 72 teklif etti. Purmo işçilerinin talebi ise ücretlerinin enflasyona ezilmeyeceği bir sözleşmeye imza atmak. İşçiler bu doğrultuda Enflasyon Araştırma Grubu (ENAG) rakamlarını referans alarak yüzde 120 zam talep ediyor.

Ege bölgesinde son iki ay

çinde, yine Birleşik Metal-İş sendikasının örgütlü olduğu Gates ve Ergün Hidrolik (Power Packer) fabrikalarında grev iradesinin ortaya konmasıyla kazanılan sözleşmelerden öğrenen ve mücadelesine güç alan Purmo işçileri de "Hak verilmez alınır" diyerek üretimden gelen gücünü kullanmayı seçti ve grev dedi!

8 Mayıs'ta başlayan grev birinci ayına yaklaşırken ilk günkü kararlılığıyla devam ediyor. Grev çadırında işçilerle sohbet eder görünüş moral bozmaya, grev iradesini kırmaya çalışan polise rağmen üretimden gelen gücünü kullanarak üretimi durduran işçiler talepleri karşılanıncaya dek mücadeleden geri adım atmamakta kararlı!

İzmir Aliağa'dan bir liman depo işçisi

İşçi sınıfı durmuyor, örgütlenmeye ve mücadele etmeye devam ediyor!

Tüm emekçi kardeşlerime selamlar. 2024 1 Mayıs'ını geride bıraktık. Ekonomik krizin etkilerinin ve hükümetin sınıf saldırısının arttığı bu dönemde, bizim taleplerimizi dile getirmemiz için bu 1 Mayıs çok önemli bir fırsattı. Ancak buradan görebildiğimiz kadarıyla İstanbul 1 Mayıs'ı istediğimiz gibi olmadı. Enflasyonun sürekli artmaya devam ettiği, bizlerin sefalet ücretine mahkûm bırakıldığı şu ortamda sesimizi daha gür çıkarıp

gücümüzü dosta düşmana çok daha iyi gösterebilirdik.

Biliyoruz ki patronların ve iktidarın bütün saldırıları işçi sınıfının mücadelesini engellemek, bizi baskılamak için yapıyor. Biz ne zaman mücadele etsek, masaya yumruğumuzu vursak karşılığını alıyoruz.

Mesela şu anda bizim bölgede İzmir'de devam eden iki grev var. Kemalpaşa'daki Lezita fabrikası işçileri 7 Mart'tan, Purmo

fabrikası işçileri de 8 Mayıs'tan beri grevde. Manisa'dan HMS Makina işçileri de 5 Haziran'da greve çıkıyor. Görüyoruz ki işçi sınıfı patronların iki dudağı arasında çıkacaklara bakmıyor, grev iradesini gösteriyor ve mücadele ediyor. Ancak bu şekilde daha iyi ücretlere ulaşabilir, daha iyi çalışma koşullarında çalışabiliriz. Buradan mücadele eden tüm işçi ve emekçi kardeşlerimi tekrar selamlıyorum. Birleşe birleşe kazanacağız!

Perfetti Van Melle'den bir işçi kadın

TİS masası kurulana kadar mücadeleye devam!

Merhaba dostlar, öncelikle ben bir kadın işçiyim. Genel olarak kadın işçilerin çalışma koşulları ataerkil bir toplumda daha da zor. 9 sene önce Perfetti Van Melle fabrikasında çalışmaya başladım. Çevreye göre hakları iyi bir fabrika gibi görünse de bunu çalışmaya başlayınca anladım ki işçi haklarını teslim etmede oldukça zayıf bir firmaydı. Bu konuda genel olarak şikayetçi olan çalışanlar mecbur kaldıkları için çalışmaya devam etmek zorundaydı. Bu dönemde zorlanan çarkın kırık bir dişlisi de ben olmuştum. Halime şükrederek uzun yıllar çalışmaya devam ettim, bu süreçte en büyük şaşkınlığım maaşların düşüklüğünden çok kıdem farkları oldu. Perfetti işçisinin çoğunluğu uzun yıllarca çalışan işine sadık kişilerdi. Fakat yıllık kıdem farkları 1 TL idi, yanlış yazmadım sadece 1 TL. Her sene sonunda yüzde yüz zam yaptım diye böbürlenen bir işverenle çalışmak motivasyon olarak insanları çökertiyordu. Yıllık 2 TL kıdeme bile şükreder hale geliyorduk. Görmediğim bir değeri daha çok çalışarak kazanmaya çalışsam da bunun imkânsız olduğunu geçen yıllar çok güzel öğretti bana. Pandeminin de araya girmesiyle beraber salgın bahane edilerek ekonomik kriz ile birlikte maaşlarımız yıl geçtikçe ekonomik şartlara ve hayat pahalılığına kıyasla diplerde kaldı, sosyal hiçbir aktivite yapamaz hale geldik. Ne kadar diretsek ne kadar etsek de aldığımız karşılık kapı orada cümlesi oldu.

Maaşlarımızın son birkaç yılda iyice dipte kalmasıyla örgütlenmeye doğru yol almanın daha doğru olduğunu fark etmemiz uzun sürmüştü, ama geç değildi. Tek Gıda İş sendikası ile görüşmelerimiz başladı, süreç hızla ilerlerken ocak ayında Çalışma Bakanlığında yetkimizi aldık, yeter-

li sayıyı tamamlamıştık. İşte her şey bundan sonra başladı. Baskıya, aşağılanmaya, mobbinglere maruz kaldık. Çalıştığımız hatlar devam etse de 180 kişi izne çıkarıldık. Farklı fabrikada çalışmaya zorlandık. Her şey bununla da bitmedi, yönetim izne çıkarılma sürecinde birkaç arkadaş ve formenler aracılığı ile baskılarına devam etti. E-devletlerimize bakılıp sendikadan istifa ettirilmekten tutun da tacizlere, hakaretlere uğradık. Terörist gözüyle baktılar bize. Ailelerimiz ile iletişimimiz kesildi, yemek harici telefon kullanımı servise kadar yasaklandı. Bahçe servis alanı yürüyüş yolları ve ayrıca çalışma alanlarımızdaki kamera sayısı 10 yıllık maaş zammından bile daha hızlı arttı. Aynı bölümdeki arkadaşlarımızla konuşmamız yasaklandı. Lavaboya, çaya ve yemeğe geliş gidiş saatlerimize kadar izlendi. Özellikle çalışan ve yalnız yaşayan kadın işçi arkadaşlarımızı sahipsiz görüp baskıyı daha da arttırdılar. Personel müdürü ve üretim müdürü tarafından görevlendirilen baskıcı arkadaşlarımız rahat istedikleri gibi çalışırken bizim yolda yürüyüşümüzden tutun da içtiğimiz suya yediğimiz yemeğe kadar karışır oldular. 30 dk yemek saatini 25 dk'ya düşürüp, yönetimin yanında duran ve

50 dk mola kullanan tayfaya ses çıkarmıyorlar, alkış tutuyorlardı. Lakin bilmedikleri bir şey vardı Tek Gıda İş sendikamız ve örgütlenme başkanımız Yunus Durdu zaten süreçle ilgili tecrübelerini aktarmış ve mücadelemizden sağ çıkmamız için olabilecekleri anlatmıştı. Ne kadar düşebileceklerini zaten biliyorduk.

Mücadelemeden bir kadın çalışan olarak vazgeçmeyeceğim. Her bir üyemiz gibi işten atılan temsilci arkadaşımızı da yalnız bırakmayacağız. Hem içeride hem dışarıda hakkımızı alana kadar, toplu sözleşme masasına oturana kadar mücadelemiz devam edecektir. Perfetti Van Melle kapı önünde eylemlerimiz ve işten atılan temsilci arkadaşımıza kalabalık ekipler halinde ziyaretlerimiz devam edecek. Çünkü işverenin aksine artık biz gerçek bir aileyiz. Birlik ve beraberliğimiz gerçek dostlarımızla Tek Gıda İş sendikamız ve Yunus Durdu başkanımız sayesinde ebedi olacak. Birlikten kuvvet doğar sözü tam da bize göre, mücadelemize devam edecek ve yönetimin baskılarına karşı direneceğiz. Sonunda kazanan biz olacağız. Bizi bu dönemde yalnız bırakmayan Gerçek gazetemize de çok teşekkür ediyoruz. İyi ki varsınız.

Lezita Grevi'nden bir işçi

Kazanana kadar işgal, grev, direnişe devam!

Bu mektubu size Lezita grevimizin 83. gününde yazıyorum. Biz aynı ilk gün olduğu gibi azim, gayret ve süreklilik ile grevimize devam ediyoruz. Grev alanımızda bu sıcak havanın altında kazanacağımız emek mücadelesinin bize vermiş olduğu özgüven ve kararlılığımız sayesinde bir nebze de olsa ferahlıyoruz. 83 gündür bizi yalnız bırakmayan, bizimle beraber dertlenip, sevinen, en zor zamanlarımızda yanımızda olan ve bir an olsun desteklerini bizden esirgemenen bütün emek dostlarına teşekkürü bir borç biliyoruz. İnanyoruz ki bu ülkede işçi sınıfı kazanacak.

Sizlere kısaca grev alanımızdaki havadan da bahsetmek isterim. Alanımızda umutlu bir bekleyiş hâkim. Bütün enerjimizle grevimize devam ederken ablalarımız, kardeşlerimiz buram buram emek kokan el örgülerini yapıyorlar, oyunlar oynayarak ve grevi değerlendirerek günü tamamlıyorlar.

Sabah alana geldiğimizde herkeste bir önceki güne nazaran daha da umutlu bir hava oluşuyor. Herkesin bir arada olması sermayenin karşısında kazanacağımız zaferi müjdeliyor bizlere. Emekçinin hakkı elbet bir gün kendisine teslim edilecek, o zaman sadece Lezita işçisi değil bütün işçi ve emekçi sınıfı kazanacak. Sözlerimi bitirmeden evvel 83 gündür bizleri yalnız bırakmayan Devrimci İşçi Partisi ve ona gönül veren bütün dostlara selam olsun! Her zaman dediğimiz gibi kazanana kadar İŞGAL GREV DİRENİŞ'e devam!

Gebze'den bir kafe işçisi

Tasarruf değil taarruz paketi!

Geçen ay Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek, kamu harcamalarının azaltılmasını öngören tasarruf paketini açıkladı. Böylelikle 2023 yılının Eylül ayında açıklanan orta vadeli taarruz planının bir cephesi daha açılmış oldu.

Cumhurbaşkanı yardımcısı bu paketi açıklarken "tasarruf kültürünü yaygınlaştırmamız gerekiyor" dedi. Gerçekten sorumuz bu mu? Mehmet Şimşek'in deyimiyle "yerel halkın" tasarruf kültürü yok diye mi bu haldeyiz? Hak vermek lazım. Vergiler artınca, eşek yüküyle kira ödeyince, her ay artan fiyatlarla ağızımıza iki lokma bir şey soktuğumuzda tasarruf edecek bir şey kalmıyor. Peki ya onlar bu tasarrufu nasıl sağlıyor? Şöyle biraz örnekleyelim: Kamu hizmetleri ve arazilerini özelleştirerek, istihdamı daraltarak, esnek ve uzaktan çalışmayla kamu emekçilerinin sömürü oranını artırarak, kıdem tazminatı hakkını fona devir ya da başka bir yöntemle gasp ederek. Anlaşıldığı gibi, onlar için tasarruf da diğer süslü kelimeler

gibi sömürünün eş anlamlısı. Öyle ki, yandaş ihalelerle milyarlarca dolarlık hazine garantili projeler yapılırken, 2024'te 2.2 trilyonluk vergisini sildikleri sermaye, kârına kâr katarken tasarruftan bahsedilemez. Bu düpedüz, olsa olsa sınıf saldırısı olur. Bu saldırıya umutlara saldırarak eşlik edenler de var elbet. Sözde AKP'ye muhalefet olan CHP'nin 1 Mayıs'ta işçiyi nasıl yalnız bıraktığını hepimiz gördük. Şimdilerde de onlar için bir bahar havası hâkim ki sormayın. Birlikte anayasa tartışıyorlar. Hukuk yok edilmişken, işsizlik, yolsuzluk had safhadayken böyle ucuz planlarla emekçi halkı kandırmak, bunlara yaraşır. Bizlere ise örgütlü mücadeleyle, kendi siyasetimizle bu saldırıları bertaraf etmek yakışır. Onların bizlere karşı kurmuş olduğu barikatları, biz de işyerlerimizde, grevlerde, meydanlarda sınıf mücadelesini yükselterek birlikte yıkmalıyız. Yaşasın örgütlü mücadelemiz! Yaşasın işçi sınıfının birliği!

Sınıf mücadeleciler işçiler Esenyurt pikniğimize buluştu

2 Haziran'da Esenyurt mesire alanında düzenlediğimiz pikniğimizde, bu bölgede sendikalaşma mücadelesi veren Perfetti işçileri başta olmak üzere birçok mücadeleciler işçi ve kamu emekçisi bir araya geldi. Kahvaltıda ekmeğimizi paylaştıktan sonra Levent Dölek yolcuğumuz bir konuşma yaparak hem okurları hem de yazarları işçiler olan

Gerçek gazetesinin son sayısına dair bir sunum yaptı ve işçinin gerçek gündemini ülkenin gündemi haline getirmek için sınıf mücadelesinin önemini anlattı. Perfetti işçileri de söz alarak mücadele deneyimlerini aktardılar, dayanışmanın ve birliğin önemine vurgu yapan konuşmalar yaptılar. Farklı fabrikalardan temsilcilik yapan, işgal, grev, direniş

eylemlerine öncülük eden işçiler ve kamu emekçileri aldıkları sözlerle deneyimlerini paylaştılar. Esenyurt pikniğimiz ekmeğimizi paylaştığımız, halaylar çekip, oyunlar oynadığımız, uzun saatler ülke ve sınıf gündemine dair tartışmalar yaptığımız kısacası mücadelemiz için daha fazla bilinçlenip, enerji ve moral depoladığımız bir etkinlik oldu.

Eğitimde kindar ve tüccar nesil modeline hayır!

Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli, Millî Eğitim Bakanı Yusuf Tekin tarafından onaylanarak yürürlüğe girdi. Yeni müfredat baştan sona Erdoğan'ın dindar ve kindar nesil projesinin izlerini taşıyor. Müfredat sadece gençliğe ve eğitime yönelik siyasal İslamcı bir müdahaleyi içermiyor. Erdoğan'ın ve AKP'nin kapitalist, piyasacı ve özelleştirmeci programı da müfredatın her yönüne sinmiş durumda. Örneğin yetkin ve erdemli insan tanımlamasında "bilime ulaşan" yerine "ilime ulaşan" ifadesinin tercih edilmesi, onlarca kavramın içinde bilimden, bilimsellikten tek kelimeyle dahi bahsedilmemesi dogmatik ve siyasal İslamcı bir müdahalenin örneği ise "girişken" yerine "girişimci" tanımının tercih edilmesi de dindar ve kindar olduğu kadar tüccar bir nesil yetiştirme amacını ortaya koyuyor.

Eğitimde özelleştirme çöküşü hızlandırdı

Müfredatın matematik ve fen bilimleri alanları başta olmak üzere sadeleştirilmesi ise zaten oldukça yetersiz ve zayıf olan eğitim sistemini daha da geriye götürecektir. Türkiye'de eğitim sisteminde nitelikli devlet okullarının sayısı giderek azalıyor, nitelikli olanlarında da gerileme yaşanıyor, giderek sayıları

artan özel okullar eğitim alanını ah- tapot gibi sarmış durumda. Eğitimin geneli ise birer eğitim kurumundan ziyade toplama kampına daha çok benzeyen, öğretmen sayısı, fiziki koşulları tamamen yetersiz devlet okullarına teslim edilmiş durumda. AKP'li yıllarda eğitimde özelleştirme had safhaya ulaştı. 2002'de 900'lerde olan özel okul sayısı bugün 15 bini geçti. Eğitimde özelleştirme ve ticarileştirme artıkça çöküş de hızlandı.

158 bin öğretmen açığı var atama yok! En büyük sorun öğretmen açığı!

Millî Eğitim Bakanlığı verilerine göre 68 bin öğretmen açığı var. Ancak bu rakam gerçeği yansıtmıyor. Gerçek öğretmen açığı en az 158 bindir. Bu açığın 90 bini ne öğretmene insanca yaşam olanakları sağlayan ne de eğitim ve öğrenimin gereklerini karşılamaya uygun bir istihdam modeli olan ücretli öğretmenlikle kapatılmaktadır. Bugün müfredattan da önce eğitimin en büyük sorunu öğretmen açığıdır. İktidar ısrarla öğretmen ataması yapmamakta, atanmaları iktidarın, cemaatlerin ve tarikatların eleğinden geçirmekte, öğretmen açığını eğitimde asla yeri olmayan parça başı mantığına dayanan ücretli öğret-

menlikle kapatmaya çalışmaktadır.

Meslek liseleri ve MESEM'deki sömürü gençlerimizin gençliğini ve hayatını çalıyor

Meslek liseleri kanayan bir yarıdır. Meslek lisesi öğrencileri nitelikli bir eğitim almamakta, staj bir eğitim unsuru değil sömürü mekanizması olarak işlenmektedir. Meslek Eğitim Merkezleri (MESEM) adlı sömürü merkezleri ise çocuk işçiliğini kurumsallaştırmış durumdadır. Staj ve çıraklık adı altında yetişkin bir işçi gibi çalıştırılan ama sosyal sigorta ve diğer haklardan yararlandırılmayan çocukların gençliği çalınıyor, geleceği karartılıyor. Son bir yıl içinde yaşları 14-17 arasında değişen 8 çocuk işçiyi iş cinayetlerine kurban verdik.

Kapitalistler tevhid-i tedrisatı fiilen kaldırdı

Cumhuriyetin 100. yılını tamamladığımız bir aşamada eğitim alanında gerçek Türkiye Yüzyılı manzarası budur. Bu karanlık manzaranın tek sebebi müfredatın dogmatik ve dini bir gündemle düzenlenmiş olmasıdır. Eğitim sisteminin paramparça edilerek çöktürülmesinde sermayenin sorumluluğu es geçilmemelidir. İktidarın ÇEDES'inin karşısında soyut ve

sınıfsal nitelikten yoksun "cumhuriyet değerleri" savunusuyla çıkmak, eğitimin çağdaş ve nitelikli bir yapıya kavuşması için Batıcı-laik burjuvaziye yardımı çağırarak boşuna- dır. Neden mi? Çünkü eğer eğitim alanında Cumhuriyet devriminin kazanımlarından bahsedilecekse en başta tevhid-i tedrisat yani eğitimin sadece medrese anlayışının milli eğitime hâkim kılınmasıyla bozulmuyor. Bugün meslek liseleri fiilen Millî Eğitim Bakanlığının idaresinden çıkmış ve Sanayi Odalarının hâkimiyetine girmiştir. TÜSİAD'ı, MÜSİAD'ı, Batıcı-laiki, İslamcı, yabancı, yerlisi fark etmeksizin patronlar, müdürlerini atayacak kadar meslek liselerine hâkim olmuş, bu okulları sömürecekleri genç işçileri seçtikleri birer köle pazarına dönüştürmüştür. Bilimi dışlayan

müfredat ne kadar gerici ise 19. yüzyılda kalmış olması gereken çocuk işçiliğinin kurumsallaştırılması da bir o kadar gericidir.

Parasız, bilimsel, nitelikli eğitim için sınıf mücadelesi

Eğitim sorununa sınıfsal bakılmalıdır. Eğitimi bir kâr alanına dönüştürüp ticarileştiren, buna paralel olarak eğitimin bilimselliğini ve niteliğini yok eden, emekçi halkın gençlerine sermayenin ihtiyacı kadar eğitimi yeterli gören, gençliğinin zihnini hem hurafelerle hem de bireyci bir ideoloji ile dumura uğratan sermaye sınıfıdır. Herkes için eşit, parasız, bilimsel, nitelikli bir eğitimden çıkarı olanlar ise işçi sınıfı ve emekçi halktır. Eğitimi hem hurafelerden hem de sermayenin tahakkümünden kurtarmak için sınıf mücadelesi yolundan gidilmelidir.

Borusan Limanı'nda, işçiler orman kanunlarına karşı anayasal hakları için mücadeleye devam ediyor

Bursa Gemlik'te bulunan, Borusan Holding'e bağlı Borusan Limanı'nda işçiler bir kez daha Borusan patronunun saldırısıyla karşı karşıya. Borusan patronu 30 işçiyi Liman-İş sendikasında örgütlendikleri için 25/2 maddesiyle tazminatsız işten attı. İşten atma saldırısına karşı işçiler, hakları için kapı önünde mücadeleye devam ediyor. 1 haftayı aşkın bir süredir liman önünde kurdukları direniş çadırıyla mücadeleye devam eden işçiler, sonuna kadar mücadele etmeye ve haklarını almaya kararlı.

Ne olmuştu?

Mart ayında işçiler Liman-İş sendikasında örgütlendi, bunun üzerine 4 öncü işçinin işten atılmasıyla işçiler eyleme geçerek patronun işten atma saldırısına cevap vermişti. İşçiler yaptıkları eylemler sonucunda işten atılan işçilerin işe iadesi, sendikal baskının ve işten atmaların son bulması taleplerini patrona kabul ettir-

mişti. Ancak mücadeleciler liman işçileri, geçen 3 ayın ardından patronun bir kez daha işten atma saldırısıyla ve iş yeri içinde uyguladığı baskı ve mobbinglerle karşılaştı.

Sendikalaşmak anayasal haklıdır!

İşçiler anayasal haklarını kullanıp iş yerindeki kötü ve insanlık dışı çalışma koşullarına karşı sendikalaşırken, patron anayasal hakları çiğnemeye devam ediyor. Borusan patronu iş yerinde haftalık izinleri kullandırmayarak, 12 saatlik gece vardiyaları uygulayarak, çalışılan iş saatleri üzerinden daha az saat çalışılmış gibi göstererek kanunsuzluğa imza atmıştı. Bu duruma karşı işçiler çözümü sendikalaşmada bulmuştu. Bunun üzerine işçiler 25/2 maddesiyle tazminatsız işten atma saldırısıyla karşılaşırken patron hukuksuzluklarının üzerine hukuksuzluk kattı. İçeride baskıların ve sendikadan istifaya zorlamaların devam

ettirildiği Borusan Limanı'nda, işçilerin büyük çoğunluğu sendikaya üye olmasına rağmen, şirket, aralarında Filarmoni Orkestrası'nın da olduğu Borusan Holding'e bağlı başka şirketlerden çalışanları Borusan Limanı çalışanı göstererek sendikalı işçi sayısını oranını az göstermeye çalıştı. Orman kanunlarının uygulandığı Borusan Limanı'nda işçiler tüm bu hukuksuzluğa rağmen Anayasal hakları için mücadelesini sürdürüyor.

Kurtuluş yeni anayasada değil sınıf mücadelesinde!

Memlekette "yeni bir anayasa" tartışması süregelsin, Borusan Limanı'nda verilen mücadele mevcut anayasanın işçiler için uygulanmadığını, patronların ise kanunları ve anayasal hakları çiğnediğini baştan aşağı gözler önüne seriyor. Bu durum ortadayken, memlekette yeni bir anayasaya değil, mevcut anayasaya uyma ihtiyacı var. Bu ihtiyacın karşılığı patronlarla ve onların siyasi partileriyle anayasa tartışmasında değil, sınıf mücadelesindedir. Borusan işçisi haklarını patronlardan söke söke aldığı Borusan işçisi kazanacak, memlekette hak ve hukuk mücadelesi veren tüm emekçi halk kazanacaktır!

Eğitim sendikalarından ortak eylem: "Okullar hiç TEKİN değil!"

7 Mayıs'ta İstanbul Eyüpsultan Alibeyköy Mahallesi'nde öğrencisi tarafından öldürülen özel okul müdürü İbrahim Oktugan için eğitim sendikaları 10 Mayıs Cuma günü iş bıraktı. Şiddete karşı birlik olan sendikalardan Eğitim-Sen, Eğitim-İş, Hürriyetçi Eğitim-Sen, Anadolu Eğitim-sen, Öğretmenler Sendikası, Teç-Sen, Genç Eğitim-Sen ve Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası birçok şehirde alanlarda bir araya gelerek ortak eylemler ve basın açıklamaları yaptılar.

En büyük eylemlerden birisi ise Ankara'da yapıldı. Sendikalar ve eyleme destek veren kurumlar Ankara'da Millî Eğitim Bakanlığının önünde saat 11:00'de toplandı. Katılımın yoğun olduğu Kızılay Bulvarı bakanlıklar yönü yolu trafiğe kapatıldı. Yol üzerinden meclise kadar yürünüp, meclis bahçesinde basın açıklaması yapıldı. Devrimci İşçi Partili kamu emekçileri de eyleme destek verdi.

Sendikalar yaptıkları açıklama-

malarda öğretmenlerin, iktidarın eğitim politikaları ve uygulamaları sonucunda şiddetin hedefi haline geldiğini bir kez daha dile getirdiler. Öğrenci ve veliler nezdinde öğretmenleri eğitim sisteminin tüm sorunlarının kaynağı olarak gösteren, MEB destekli şikâyet mekanizmaları ile itibarsızlaştıran ve eğitim sistemindeki nitelik kaybıyla öğretmenlik mesleğini değersizleştiren bir sürecin sonucunda bu olayın olduğunu vurguladılar. Bu süreç sonucunda eğitim çalışanlarına karşı artan şiddet, başta öğretmenler olmak üzere tüm eğitim çalışanlarını korku ve her türlü güvensizlik duygusuyla baş başa bırakan iktidar eleştirilerek, Millî Eğitim Bakanı Yusuf Tekin istifaya çağrıldı. Açıklama sırasında sık sık "Öğretmenler burada, bakan Tekin nerede?", "Tarikatlara değil öğretmene sahip çık!", "Yusuf Tekin istifa!" sesleri yükseldi. Eğitimde şiddet yasasının ivedilikle çıkarılması talep edildi.

Levent Dölek

Tasarruf tuzağına dikkat! Türkiye'yi tasarruf modundan çıkarmalı devrimci bir moda sokmalıyız!

Mehmet Şimşek'in kamuda tasarruf paketi halka güven vermiyor. Kamuya memur alımları fiilen durdurulurken, emeklinin beklediği zam bir türlü yapılmazken, TRT'ye yerleştirilmiş Hilal Kaplanlara 2,5 milyon lira huzur hakkı verildiği duyulunca ya da kamuda yeni bina kiralanmaması kararı açıklandıktan sonra Çevre Bakanlığının Limak'ın Ankara'ya diktiği bir binaya 15 milyon lira kirayla yerleştiği ortaya çıkınca, Diyanet İşleri Başkanı Audi A8 marka lüks arabasını ancak tepkiler sonrasında iade edince ama Diyanet'in 91 milyar liralık 6 bakanlığı sollarıp geçen dev bütçesi durduğu yerde dururken, Beştepe'nin günlük harcamasının 33,6 milyon lira olduğu biliniyorken, halen yollarda bürokratlar lüks araç konvoyları ve koruma ordularıyla gezmeye devam ettikçe bu halk bu devlete nasıl güven duyabilir ki?

Nereden baksanız elinizde kalıyor. Nereden baksanız tutarsızlıklarla dolu. Ama bu noktada çok dikkatli olmak gerekiyor. İktidarı bu konuda eleştirirken büyük bir tuzakla karşı karşıya olduğumuzu görmek gerekiyor. Tuzak şu. Mehmet Şimşek'in açıkladığı paketinin tasarruf hedefi 100 milyar lira. Türkiye'nin 2024 yılı bütçe açığı tahmini ise 2,65 trilyon lira! 100 milyar lira devde kulak. Bu tasarruf paketi en iyi şekilde uygulansa hatta planlanandan iki katı tasarruf edilse bile hangi açığı kapatacak? İşte tuzak burada. Tasarruf paketinin amacı tasarruf etmek değil ülkeyi ve halkı psikolojik olarak tasarruf moduna sokmak. Eğer yukarıda saydığımız türden tutarsızlıklardan dem vurup, böyle tasarruf olmaz esas şunları kısın, bunları satın demeye başlarsanız tuzağa düştünüz demektir. Vatandaşın önce devlet kemer sıksın dediğiniz anda tuzağın içindesiniz demektir. Sabah akşam bu tür bir muhalefet yapan Halk TV'ler Sözcüler vs. ve AKP'nin sözde yerel seçim yenilgisinden ders çıkarmış medya elemanları el birliği ile halkı bu tuzağa çekmektedir.

Neden mi? İzah edelim. Örneğin kamu yönetimindeki yandaşlara verilen huzur haklarını yarın kaldırsalar yapacakları tasarruf 2,65 trilyonluk bütçe açığı içinde sinek vızıltısıdır. Erdoğan yarın Beştepe'yi kapatıp Çankaya'ya taşınsa bile birkaç milyar liralık tasarruftan bahsedebileceğiz sadece. Dolayısıyla Erdoğan ve Maliye nazırı olarak atadığı İngiliz Mehmet'in bütçedeki kara deliği kapatmak için bu tasarruf paketine bel bağlamadığı ortada. Onlar Türkiye'yi tasarruf moduna sokarak ve tasarruf adı altında meseleyi düzen muhalefetinin de katkısıyla israf ve lüks tartışmasına sıkıştırarak esas büyük gerçeği gizliyorlar. O gerçek 2024 bütçesindeki 1,25 trilyonluk faiz harcamasıdır. Kara delik faiz harcamalarıdır.

İngiliz Mehmet'in Orta Vadeli Programı'nda kamu harcamaları içinde gayri safi yurt içi hasılaya oranının önümüzdeki 3 yıl içinde artması öngörülen tek kalemi faiz harcamalarıdır. Onun dışındaki tüm harcama kalemlerinde kamu emekçilerinin maaşlarının yer aldığı cari harcamalar, sosyal güvenlik kurumuna yapılan harcamaların ve sosyal yardımların içinde bulunduğu transfer harcamaları ve nihayet yatırım harcamalarının hepsinin görece azalması öngörülmektedir. Faiz harcamaları ise bu yıl 1,25 trilyon 2025'te 1,8 trilyon 2026'da 2,3 trilyon'a çıkacak bu süreçte faiz harcamalarının milli gelire oranı da yüzde 2'lerden gelip yüzde 4'lere dayanmış olacak. Emperyalist ve yerli tefeciler devletin şah damarına vampir gibi dişlerini geçirmiştir ve milletin kanını emmektedir.

İktidar bu tefecileri palavradan tasarruf paketleriyle doyuramayacağını biliyor. Peki neyle doyuruyor? Milletten etinden et kopararak. Mesela emekliye zam yapmayarak 1,7 trilyon liralık parça koparttılar. Yetmeyecek SGK'ya yapılan 1,5 trilyonluk transfer harcamasını büyük parçalar halinde kısmak üzere sosyal güvenlik reformu adı altına, sosyal güvenlik sisteminin tasfiyesini öngörüyorlar. İşsizlik Sigortası Fonu'nu işsizlik maaşı dışında her şey için kullanan yani büyük kısmını sermayeye destek ve teşvik olarak sunan ve hazineyi devlet tahvilleri yoluyla fonlayan iktidar, 20 milyona yakın işçinin kıdem tazminatı hakkını gasbederek, aynı anda hem sermayeye işten atma kolaylığı sağlayıp hem de tefecilere aktararak yağmalanacak büyük bir kaynak daha yaratma peşinde. Onu da yağma ve gasp olarak değil yapısal reform olarak adlandıracaklar. Bunlar da yetmeyecek! Yine doyuramayacaklar. Türkiye Varlık Fonu'nda toplanmış kamu varlıkları, bankalardan limanlara, Çaykur'dan THY'ye yeni bir özelleştirme dalgasıyla peşkeş çekilecek!

Huzur hakkını, sarayın elektriklerini falan geçin memleket elden gidiyor, bir milletin geleceği ipotek altına alınıyor, uyanın! Palavradan tasarruf paketleri değil dış borcun reddi ve emperyalizmin finansal boyunduruğuna karşı bir emekçi halk seferberliği gerek! Modern tefeci bankalar doymaz! Doyurulamaz! Bankalar işçi denetiminde kamulaştırılmalı! Tek bir devlet bankası eliyle merkezi planlama! Türkiye Varlık Fonu'nun derhal lağvedilmesi özelleştirmelerin durdurulması ve Tüpraş'tan, Petkim'den Telekom'dan başlayarak bir kamulaştırma hamlesinin başlatılması gerek! İktidarı ve muhalefeti ile düzen siyaseti tefecilere çalışıyor. Bize işçi emekçi hükümetini hedefleyen bir sınıf siyaseti gerek! Türkiye'nin tasarruf modundan çıkartılması kamulaştırma moduna, anti-emperyalist mücadele moduna, işçi sınıfının öncülüğünde devrimci bir moda sokulması gerek!

Yarı askeri rejimde iç hesaplaşma: Onlar aralarında anlaşır, olan yine işçiye emekçiye olur!

Devlet içinde uzun süredir devam eden bir hesaplaşma var. Bu hesaplaşma, devlet içindeki gruplaşmaların basit bir koltuk kavgası ya da çekişmesi olarak görülebilecek düzeyi çoktan aştı. Darbe girişimi, kalkışma iddiaları havada uçuşuyor. Yerel seçimlerden önce Anayasa Mahkemesi (AYM) ve Yargıtay arasında ortaya çıkan krize, yerel seçimlerin ardından Ayhan Bora Kaplan mafyatik suç örgütü davasıyla polis teşkilatı ve MİT'in de dahil olduğu yeni bir kriz daha eklendi. MHP'nin üst düzey yöneticilerinin adının geçtiği Sinan Ateş cinayeti davası da Cumhuriyet İttifakı içinde her an büyük ve yıkıcı bir deprem üretebilecek bir fay hattı niteliğine kavuştu.

Yüksek yargıda kavga ertelendi, Can Atalay hapiste kaldı

Tüm bu krizlerde iktidarın içindeki kavganın safları da netleşiyor. AYM ve Yargıtay krizinde, Numan Kurtulmuş'un başını çektiği, siyasi İslamcı kökenli eski AKP'lilerin ağırlık taşıdığı bir kanat AYM'nin tarafında yer alıyor, MHP, Süleyman Soylu ve Mehmet Uçum'un başını çektiği danışmanlar Yargıtay'ın hamlesini savunuyordu. Bu kavgada CHP'nin başını çektiği düzen muhalefeti AYM'den yana tavır aldı. Erdoğan kendine hakem rolü biçti. Taraflar belirli adımlar attı. AYM iddiasında ısrarcı olmadı. Yargıtay, AYM hakkında suç duyurusunda bulunmuştu ve AYM'nin terörü hi-maye eden kararlar verdiği gibi yenilir yutulur olmayan iddialar ileri sürmüştü. Hepsini yuttular. Yargıtay başkanlığı seçimlerinde krizin başrol oyuncusu olan Yargıtay 3. Ceza Dairesi Başkanı Muhsin Şentürk telkinlerle adaylıktan çekildi. Kendisine Cumhuriyet Başsavcılığı verildi. Sonuçta kriz, en sıcak aşamasında Can Atalay'ın meclis marifetiyle dokunulmazlığının düşürülmesiyle sonuçlandırıldı. Ya da daha doğru bir ifadeyle ertelendi. Bu süreç yaşanırken iki tarafın üzerinde en kolay anlaşacağı konu, TBMM marifetiyle Can Atalay'ın dokunulmazlığının kaldırılması ile meselenin en azından kısa vadede yüksek yargının tasarruf alanından çıkartılması olmuştur. CHP'sinden İyi Partisi'ne düzen muhalefeti bu süreçte bir süre itirazda bulduysa da hızla Can Atalay'ı unutmuş ve unutturmuştur. Oysa Can Atalay'ın partisi TİP, bu süreçte CHP'den başlayıp İyi Parti dahil Millet İttifakı partilerini gezerek "ortak strateji" üretmek için yoğun bir çaba sarf etmişti.

Ayhan Bora Kaplan üzerinden Yerlikaya-Soylu kavgası: Kavga yatıyor, pisliklerin üzeri örtülüyor!

Ayhan Bora Kaplan davasında ise Ali Yerlikaya ismi öne çıktı. Ayhan Bora Kaplan örgütünün önceki İçişleri Bakanı Süleyman Soylu tarafından kollandığı iddiaları ayyuka çıkmıştı. Ancak mafya örgütünün iki numarası olduğu söylenen kişi önce gizli tanık oldu ve ardından yurtdışına kaçırılıp işaata başladı. Bu işaatında, Ankara emniyetinde davayı yürüten polis şeflerinin kendisine, Erdoğan'ın yakın çevresine kadar uzanan kişileri hedef göstermesi yönünde telkinde bulunduğunu iddia etti. Kayıtlar yayınladı. Adı geçen polis şefleri önce açığa alındı sonra gözaltına alınıp tutuklandı. Yüksek yargı krizinde AYM'ye karşı darbe yapmakla suçlananlar (MHP-Soylu-Uçum eksenini) bu sefer bu olayı bir darbe girişimi olarak ilan etti. Hedefe ise yeni İçişleri Bakanı olan Ali Yerlikaya'yı ve onun atadığı Ankara Emniyet Müdürü'nü koydular. Bu olayda da taraflar soruşturmayı yürüten polis şeflerinin içeriye atılmasıyla sakinleşmiş görünüyor. Ama darbe girişimi iddiaları Erdoğan tarafından benimsenmedi, MİT de bu süreçte Ali Yerlikaya'yla paralel bir konum olarak MHP-Soylu ekseninin karşısında konumlandı. CHP'nin başını çektiği düzen muhalefeti bu süreçte yine Ali Yerlikaya'dan yana tutum aldı. Güya muhalif olan kanal ve gazeteler adeta Ali Yerlikaya'nın amigoluğunu yaptılar. Oysa kriz, iktidarın kendi iç mekanizmalarıyla soğutulurken, bu soğutma faaliyetinde Ali Yerlikaya da başat bir rol oynadı. Ayhan Bora Kaplan davası vesilesiyle ortaya saçılan ve iktidarın kalbine kadar uzanan kirli ilişkilerin ise şimdiden üstünü örtmeye başladılar.

Sinan Ateş cinayeti bir iç hesaplaşmadan çok daha ötesidir

Nihayet eski Ülku Ocakları Başkanı Sinan Ateş'in öldürülmesiyle ilgili siyasi cinayet davası da Cumhuriyet İttifakı'nın içinde büyük bir fay hattı oluşturmuş durumda. Cinayetle ilgili iddianame tamamlandı ve mahkemeye sunuldu. İddianame hem cinayetle MHP'nin bağlantısını ortaya koyuyor hem de bu bağlantıyı kanıtlayacak bilgileri kasten dışarıda bırakıyor. Bunun en önemli örneklerinden biri katillerin kaçırılmasında kullanılan otomobil plakası bilinmesine rağmen iddianameye yazılmaması. Yani açıkça bu dava da iktidarın ken-

di iç hesaplaşmasında MHP'yi hizaya çekmek için bir koz olarak kullanılıyor. Görünen o ki Bahçeli de, MHP üst düzey yöneticiliğinde bulunmuş olan ve kendi danışmanlığını da yapan Olcay Kılavuz'u görevden alarak diyet ödemeye hazırlanıyor. Bahçeli bir kişiyi rehlin verip faşist teşkilatını koruma altında tutmayı hedefliyor. İşçi sınıfı tehlikeyi görmelidir. Geçmişten bugüne NATO kontrgerillasıyla iç içe olan bu faşist teşkilatın elinde Kemal Türkler gibi öncü sendikacıların, işçilerin, Kürtlerin, gençlerin kanı vardır. Mesele bir iç hesaplaşmanın açığa çıkarılması değildir, faşizm işçi sınıfının ve ezilenlerin karşısındaki en büyük tehdittir.

İşçi sınıfının ve ezilenlerin sorunu, rejimin çatışan gruplarıyla değil, istibdad rejiminin kendisiyledir!

Tüm bu gelişmeler bize rejimle ilgili çok somut bazı gerçekleri gösteriyor. Öncelikle bize izletilen bir düzen siyaseti tiyatrosu var. Halka sandığa gidip AKP'ye ya da CHP'ye oy vermekle bir şeylerin değişeceğine ya da iktidarın bu oylarla belirlendiğine dair koca bir yalan söyleniyor. Gerçek ise başka. Mevcut iktidar bir yarı-askeri rejime dayanıyor. İktidar, kimin kaç oy aldığına göre değil, kimin bu rejim için de poliste, jandarmada, orduda ve bunlara ek olarak sokaklardaki mafyatik yapılar ve faşist çetelerden oluşan paramiliter örgütler üzerinde daha etkin olduğuna göre belirleniyor. Bu iktidar mücadelesinde iktidar ve muhalefet iç içe geçmiş durumda. Bazen bu kavga sertleşiyor. Ama biliyorlar ki Mehmet Ağar'ın deyimiyile tuğla çekilirse duvar yıkılır. Tuğlayı çekmeden, duvarı yıkmadan aralarındaki hesaplaşmayı yürütüyorlar. İşçi sınıfı ve emekçi halkımız bu gerçeği görmeli ve hangi çıkar çatışması dolayısıyla ortaya çıktığına bakmaksızın, gün yüzüne çıkan her gerçek kırıntısının peşinden gitmeli. İşçi sınıfının ve emekçi halkın bağımsız bir siyasal odayı kurulmalı, iktidarıyla muhalefetiyle bu düzenin pisliğine bulanmış siyasete bel bağlamadan tuğlayı çekmek ve duvarı yıkmak için bağımsız bir mücadele yürütülmeli.

Sivas'ın hesabını sormak için örgütlen!

Yeni katliamları engellemek için kardeş kavgasına karşı sınıf kavgası!

2 Temmuz 1993'te Sivas Madımak Oteli'nde 35 canımızı bizden koparıp aldılar. Bir grup faşistin ve siyasal İslamcının yakıldığı ateşin arkasında, içinde yaşadığımız kirli düzenin ekip çalışması vardı: NATO beslemesi kontrgerilladan, devletin hâkim güçlerinden, düzen siyasetçilerinden oluşan koskoca bir ekip!

Peki, bu düzenin kirli güçleri neden böyle bir katliama imza attı? 1993 yılının öncesine dönelim. 1989 Bahar Eylemleri'nden başlayan, 1990'da kamu emekçilerinin mücadelesiyle, Zonguldak maden işçilerinin grevleriyle devam eden bir süreçte, işçi sınıfı 12 Eylül 1980 darbesinin yenilgisinden sonra tekrar ayağa kalkıyordu. Kürt halkı özgürlük mücadelesini büyütüyor, sokaklar, meydanlar bu mücadelenin sesiyle yankılanıyordu. İşte katliam yükselen bu hareketi bastırmak içindi. İşçilerin, emekçilerin, gençlerin, Kürt halkının gözünü korkutmak fakat ondan da öte toplumu kendi istedikleri şekilde bölmek, kardeş kavgasını kışkırtmak için mezhepçiliğin ve faşistlerin kullanıldığı bu katliamı seçtiler. Sivas katliamı, polis de TSK'nın da (Türk Silahlı Kuvvetleri) saatlerce müdahale etmemesiyle, devletin başındakilerin bu güçleri harekete geçirip katliamın önüne kolaylıkla geçebileceği halde geçmemesiyle planlı bir devlet operasyonudur. Devletli bir katliamdır.

Katliamın hesabını kimler soracak?

Sivas katliamının davası 19 sene sürdü, 2012 yılında AKP dö-

neminde zaman aşımına uğratıldı. Bu 19 senede düzen siyasetinin her renginden 12 farklı hükümet geldi geçti. DYP, CHP, SHP, ANAP, Refah Partisi, DSP, MHP, AKP... Hadi faşistler, siyasal İslamcılar zaten bu katliamın arkasında durdular, peki ya diğerleri? Onların hükümetlerinde de hiçbir şey değişmedi ve onların da göz yummasıyla, destek vermesiyle bu katliam örtbas edildi. Unutmayalım, Sivas katliamının hesabı bu düzenin mahkemelerinde sorulmadı!

Zaten Sivas katliamı sırasında iktidarda olanlar da siyasal İslamcılar ya da faşistler değildi. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel devletin başındaydı. Başbakan Tansu Çiller ve koalisyon ortağı da SHP, yani o günün CHP'siydi. Sadece ön saflarda maşa olarak kullanılan siyasal İslamcılar ya da faşistler değil, düzen siyasetinin sözde karşı kutbunda görünenler de katliamın sorumlusuydu. Madımak'tan yükselen dumanların sorumluluğunu taşıyan bugün de kimseye nefes aldırılmaz.

Katliamın hesabını kim soracak?

Katliamdan sonra geçen 31 yıl bize gösterdi ki, Sivas katliamının hesabını ancak bu düzenden hiçbir çıkarı olmayanlar, bu düzenle kanlı bıçaklı olanlar sorabilir. Kontrgerillayı besleyen emperyalistlerle iş birliği yapmayanlar, onlardan medet ummayanlar bu hesabı sorabilir. Onlar halkı Alevis-Sünni, Türk-Kürt diye bölüp kardeş kavgası çıkarmaya çalışırken, sınıf kavgasında birleşen ve

kardeşleşen her ulustan ve mezhepten işçiler, emekçiler katliamın hesabını sorabilir!

Yeni katliamlar nasıl engellenecek?

Yerli-yabancı kapitalistler kazansın, emperyalistler ceplerini doldursun, sömürü ve baskı sürsün diye işçi sınıfını ve emekçi halkı bölüp kardeş kavgasını çıkarmaktan, cinayetlerden ve katliam yapmaktan geri durmayan bu kirli düzen yıkılmadıkça başta Alevisler olmak üzere emekçi halkımız asla güvende olmayacaktır.

Bugün düzen siyasetinde kavak yelleri estirmeye çalışıyorlar. Düzen siyasetinin aktörleri birbirlerine "normalleşme" çağrısı yapıyor çünkü işçiler ve emekçiler için bir cehennem hazırlıyorlar. Ekonomik krizin faturasını AKP emekçi halka ödetirken CHP ve diğer düzen partileri buna çanak tutacak. Tabii işçi sınıfı ve emekçiler birleşip sesini yükselttiğinde, düzeni grevlerle eylemlerle sarstığında sicili kirli bu düzenin yeni katliamlarla halkı sindirmeye çalışmasının önünde bir engel var mı? Biz gardımızı indirirsek yok! Düzen siyasetçilerine kanmaya çağız. Kavak yelleriyle gevşemeyecek, fırtınaya hazırlanacağız! Örgütleneceğiz, kendi gücümüze güveneceğiz! Ekmeğimiz için, hürriyetimiz için kardeş kavgasına karşı sınıf kavgasında birleşip sınıf kavgasını büyüteceğiz! Sivas'ın hesabını böyle soracak, yeni katliamları da böyle engelleneceğiz!

Devrimci İşçi Partisi haksız, hukuksuz ve gayri meşru kayyım uygulamasına karşı Kürt halkıyla dayanışma içindedir!

Hakkari Belediye Başkanı Mehmet Sıddık Akış'ın gözaltına alınıp, İçişleri Bakanlığı tarafından görevden el çektilmesi, Hakkari Belediyesi'nin abluka altına alınarak Valilik tarafından her türlü toplantı ve gösterinin yasaklandığının açıklanması, Kürt halkının siyasi iradesinin gasp edilmesine yönelik yeni bir saldırıdır.

Dem Partili Mehmet Sıddık Akış, Hakkari'de tüm baskılara, dışarıdan asker ve polislerle taşınmalı oy kullanılmasına rağmen

yüzde 48 oy oranıyla belediye başkanı seçilmiştir. İçişleri Bakanlığının görevden alma gerekçesi olarak gösterdiği davaların hiçbirini, kesin hükme bağlanmış değildir. Kaldı ki kesin hüküm verilmiş bile olsa mahkemelerin yıllardır Kürt siyasetçiler hakkında güdümlü kararlar verdiği, yargının Kürt halkının siyasi iradesini bastırmak için istibdadın sopası olarak kullanıldığı bilinmektedir.

Bu saldırı yaz aylarında planlandığı söylenen sınır ötesi askeri

operasyonların bir ön hazırlığı olarak görülebileceği gibi söz konusu askeri hamlelerin Kürt halkının haklarını çiğnemeye yönelik gerçek niteliğini de gözler önüne sermektedir.

Devrimci İşçi Partisi, Kürt halkı ezildikçe Türkiye işçi sınıfının da özgür olamayacağını bilinciyile, işçilerin birliğine ve halkların kardeşliğine bağlılığıyla, istibdadın bu haksız, hukuksuz ve gayri meşru kayyım uygulamasına karşı Kürt halkıyla dayanışma içindedir.

Sungur Savran

Tırmanma ve tıkanma

DİSK Birleşik Metal-İş sendikası son günlerde çok önemli bir adım attı. Bu adım, ilk başta sınıf mücadelesiyle ilgili gibi durmuyor. Esas olarak uluslararası politikayla ilgili. Ama sınıf mücadelesinin kalbine de giriyor. Görelim.

Günümüz dünya politikasının ana hattını iki büyük savaş belirliyor: Ukrayna ve Gazze savaşları. Son günlerde her iki savaşın gidişatında da politik ve diplomatik düzeyde önemli gelişmeler oldu. Bu iki gelişmenin ardına gelmesi çok manalı. Bu yeni gelişmeleri karşılaştırarak çok önemli bir sonuca ulaşabiliriz.

Ukrayna meselesinde çok çarpıcı bir gelişme yaşanıyor: Avrupa ülkelerinin bir bölümü, en başta Fransa'nın "liberal" devlet başkanı Macron, önce Ukrayna'ya asker yollanacağını ima etti, ardından Ukrayna'ya verilen silahların artık Rusya sınırları içindeki hedeflere karşı da kullanılabileceğini.

Bugüne kadar Ukrayna Rusya içinde ve kara sularında birçok hedefi vurmuş, hatta Moskova semalarına (etkisizleştirilen) dronlar yollamıştı. Ama bunların her birini tekzip etti. Savaşın Rusya topraklarına taşmasını istemeyen NATO emperyalistleri, bunları sessizce görmezlikten geldi. Şimdi Amerika ve Almanya karşı iken Fransa, bu savaş konusunda en şahinlerden olan İngiltere ile birlikte artık Rusya'ya saldırılmasına evet diyordu. Sonra bu büyük emperyalist güçlerin hepsi, anlaşılan önceden kararlaştırılan bir mizansenle, aynı çizgiye geldiler: Silahlar Rusya topraklarını hedef alabilecek.

Bu müthiş önemli bir gelişmedir. Ukrayna savaşında büyük bir tırmanma yaşanıyor. NATO kendi savaşına sahip çıkıyor ve Rusya'ya karşı Ukrayna aracılığıyla yürüttüğü vekâlet savaşında bahsi yükseltiyor. Bütün dünyanın işçi ve emekçileri, savaşın en büyük zararını göreceği olan gençliği ve bilinçli kadınları emperyalizmin bu atağına dikkat kesilmelidir.

Peki neden bu tırmanma? Ukrayna savaşı yitirmenin eşğine gelmiştir. Rusya'nın Harkov'daki taarruzu çok büyük bir tehdit yaratmıştır. Ukrayna halkı ise, başta silah altına alınması düşünülen genç erkekler olmak üzere savaştan soğumaktadır. "Vekil" sendeliyor, "asıl" boylu boyunca savaşa girmeye hazırlanıyor. Sıra NATO askerinin (eğitim, danışman gibi sıfatlar altında) savaşa girmesine gelecektir.

Gazze'de ise emperyalist-Siyonist kampta tırmanma değil tıkanma yaşanıyor. Baş Siyonist Biden bile artık Filistin halkına uygulanan soykırımı savunmuyor. Son günlerde yepyeni bir ateşkes önerisini benimsedi, Hamas da olumlu yaklaştı. Ukrayna'da yangına benzinle giden emperyalizm Gazze'de neden geri çekilmeye yatkın? Çünkü dünya çapında ama en çok Amerika'da en başta gençlik, ama aynı zamanda seçimlerin hemen öncesinde Biden'ın Demokrat Parti'sinin sol kanadı ve işçi hareketi soykırımı kabul etmiyor. Amerikan halkı Biden'ı sıkıştırıyor, Biden Netanyahu'yu!

Ateşkes ilan edilir mi? Zor. Edilirse muhtemelen Netanyahu hükümeti çökecek çünkü hükümet ortağı faşist partilerin önderleri Ben Gvir ve Smotriç çekilme tehdidini açıkladılar.

Neden bu fark? Neden Ukrayna'da tırmanma, Gazze'de tıkanma? Bu karşıtlık, bizim Devrimci İşçi Partisi olarak savaşın başından beri ana tezimizi pratikte kanıtıyor. Biz, başından beri, her iki savaşın suçlusunun da emperyalizm ve onun askeri aygıtı NATO olduğunu vurguluyoruz. Bu yüzden, Rusya'nın gerici Putin yönetimine ve ezilen Filistin halkının önderliğini şimdilik üstlenmiş olan Hamas'ın politik-ideolojik programının son derecede zararlı boyutlar taşımasına rağmen, emperyalizmin yenilgisini savunuyoruz. Ama hep vurguluyoruz: Bu savaşların en önemli yanı yeni bir dünya savaşı ve barbarlık tehlikesini doğurmasıdır. Bu tehdit ise ne Putin ne Hamas tipi önderliklerle giderilebilir. Dünya halklarının ayağa kalkmasıyla, isyanıyla, devrimle son verilebilir tehlikeye. İşte şimdi Gazze konusunda yaşanan büyük halk hareketi, gençliğin, sosyalistlerin, işçi sınıfının mücadeleye girmiş olması tam da bunun bir ön biçimlenmesidir.

Halk ayağa kalkınca emperyalizm sendeliyor. Ama emperyalizmin tam yenilgisi ancak dünya işçi sınıfı örgütlü biçimde mücadeleye girerse kazanılacaktır. Bu bakımdan, Birleşik Metal-İş sendikasının son aldığı karar, Filistin halkının yaşadığı felakete karşı tepkiye her işçi eyleminde yer verme kararı, çok doğru yönde bir karardır. Bu kararın bütün sendikal harekete yayılmasını sağlamalıyız. Türkiye işçi sınıfını Filistin'le dayanışmanın, soykırımı ve barbarlığa karşı mücadelenin öncüsü haline getirmeliyiz.

Armağan Tulun**İktidarın saldırı programını 15-16****Haziran'ın yolundan giderek püskürtürüz**

15-16 Haziran 1970, Türkiye işçi sınıfı hareketinin doruk noktası olarak tarihe geçti. Sendikal özgürlükleri sınırlandırmak ve esas olarak DİSK'i ortadan kaldırmak amacıyla meclise getirilen bir yasaya karşı işçi sınıfı, haklarını savunmak için ayağa kalktı, savunmanın ötesine geçen ve çok daha ileriye atılma potansiyeli taşıyan bir ayaklanmaya da imza attı. Türkiye'de sınıf hareketinin o güne kadar gerçekleştirdiği en büyük ve bugüne kadar aşılmamış eylemiydi 15-16 Haziran!

O dönem iktidarda olan Demirel'in Adalet Partisi (AP) hükümetinin çalışma bakanının deyimiyle "DİSK'in çanına ot tıkamak" istemelerinin nedeni neydi? 1960'lı yılların başından itibaren işçi sınıfı giderek artan bir güç ve özgüvenle, grevler, direnişler, fabrika işgalleri gerçekleştiriyordu. Grev hakkını grev yaparak işçi sınıfına armağan eden Kavel grevinin ardından çorap söküğü gibi gelen, birçok fabrikaya yayılan grevlerin; Derby, Singer, Gamak, Sungurlar, Demirdöküm gibi fabrikaları saran işgal dalgasının ortasında, 1967'de devletten ve sermayeden bağımsız bir sendikal odak haline gelerek kurulmuştu DİSK. Uzlaşmacı bir sendikal anlayışın karşısında, sınıf mücadelesinin yöntemlerine sahip çıkıyordu. İşte bu nedenle patronlar DİSK'i bitirmek, patronların siyasi temsilcileri de DİSK'in çanına ot tıkamak istiyordu. Bu amaçla bir yasa tasarısı hazırlandı. Tasarıya göre bir sendika, ilgili işkolundaki işçilerin üçte birini, bağlı bulunduğu konfederasyon da toplam sendikal işçilerin üçte birini örgütlemeyi amaçlamalıydı. Bunun anlamı DİSK'e bağlı sendikaların, bağımsız sendikaların işlevsiz hale getirilmesiydi.

Yasanın hızla meclisten geçirilmesi 15-16 Haziran'ın fitilini ateşledi. İstanbul ve Gebze'de 150 bin işçinin eli şaltere uzandı, fabrikalarından çıkarak İstanbul'un kalbine doğru yürüdü. DİSK temsilciler kurulunda zaten alınmış bir eylem kararı olduğu için 15 Haziran'da çok daha planlı bir şekilde başlayan eylem, 16 Haziran'da, DİSK'li işçilerin dışına taşmış ve DİSK'in belirlediği sınırları da aşmıştı. Öyle ki devlet, işçi sınıfının bu ileri atılımını, bir anlamda silahsız ayaklanmasını ancak sıkıyönetim ilan ederek durdurabilirdi.

Eylemleri durdurabilse de sonunda meclisten neredeyse oy birliği ile geçen yasa sonradan Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edildi. Yani taşıdığı büyük potansiyeli gerçekleştirememiş olsa da 15-16 Haziran başarıya ulaştı. Şimdi burada duralım ve bu cümlelerin ne anlama geldiğine biraz daha yakından bakalım.

Yasa meclisten neredeyse oy birliği ile geçti dedik. Yani CHP dahil bütün düzen partileri yasaya evet oyu verdi. Demirel'in AP'si, 450 milletvekilinin 256'sına sahipti. Yani AP yasa değişikliği için yeterli milletvekili sayısına tek başına sahip olduğu, CHP oylarına ihtiyaç duymadığı halde, CHP karizmayı çizdirmemek için bile karşı oy vermeye çalışmamış, burjuvaziye onun partisi olduğunu göstermeyi tercih etmişti. Denilebilir ki sonradan, o dönemde var olan Senato'da yapılan görüşmelerde yasaya muhalefet etti. Evet doğrudur, ama 15-16 Haziran yaşandıktan sonra, 17 Haziran'da başlayan Senato görüşmelerinde muhalefet etmiş, yasaya karşı tutumunu değiştirmeye de 17-22 Haziran'da toplanan Parti Meclisi toplantısında karar vermiştir. Bir burjuva partisi olan CHP'nin yasayı desteklemesinde şaşılacak da yanlış da bir şey yok. Yanlış olan bugün DİSK'in hâkim eğiliminin, sınıf çıkarları söz konusu olduğunda CHP'nin gözünü kırpmadan çanına ot tıkamaya çalışanlardan olduğunu unutmaması, CHP'yi 1 Mayıs Taksim sürecinin merkezine yerleştirme seviyesinde bir sınıf işbirlikçi sosyal diyalog çizgisini benimsemesi.

Yasa sonradan, Senato'da da kabul edildikten sonra, Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edildi dedik. Kavel işçisi, ortada bir grev yasası yokken, bu anlamıyla yasadışı bir greve çıkarak grev yasasını yazdırmıştır. 15-16 Haziran'da fabrikalarından çıkıp İstanbul'un kalbine yürüyen işçiler de, meclisten geçen işçi düşmanı bir yasayı, ayaklarının altına almış ve yırtıp atmayı başarmıştır. Kavel grevi, haklarımızı yasalara yazdırmanın, 15-16 Haziran da haklarımızı gasp eden saldırı yasalarını püskürtmenin, şaltere uzanan ellerin, kol kola atılan adımların, sıkı yumrukların eseri olacağını göstermiştir.

15-16 Haziran'da sermaye ve AP'siyle CHP'siyle düzen partileri DİSK'in çanına ot tıkamak için birleşmişti. Bugün de normalleşme laflarıyla süslenen bir ortamda Orta Vadeli Program ve Mehmet Şimşek ekonomisi arkasında sermaye ve düzen partileri işçi sınıfının ve emekçi halkın canına okumak için birleşmiş durumdadır. 15-16 Haziran'da İstanbul'a doğru yürürken otobanlarda, barikatlarda, tankların tepesinde DİSK'li işçiler, bu yasa bize dokunmuyor demeden onlara katılan Türk-İş'li işçilerle bir araya geldi. 15-16 Haziran'da işçiler düzen siyasetinin herhangi bir rengine değil, sınıfın gücüne güvendiği için kazandı. Bugün de haklarımızı korumanın, krizin faturasını patronlara ödetmenin, ekmeğimize, hürriyetimize sahip çıkmanın yolu, sınıf işbirlikçi sosyal diyalog çizgisini reddetmekten ve işgal, grev, direniş parolası ile 15-16 Haziran'ın izinden yürümekten geçiyor!

11. yıldönümünde Gezi ile başlayan halk isyanı

2013'te 31 Mayıs'ı 1 Haziran'a bağlayan gece sokakları, caddeleri, meydanları dolduran kitlelerin ezici gücü karşısında polis; Taksim'i halka terk ederek geri çekilmişti. Oysa daha bir ay öncesinde 1 Mayıs'ta Taksim, bugün olduğu gibi yine halka kapatılmıştı. Devlet on binlerce polisi, TOMA'ları ve gaz bombalarıyla muazzam bir şiddet uygulayarak işçi ve emekçilerin Taksim'e yaklaşmasını engellemişti. O sene 6 Mayıs'ta Denizlerin idam edilmesinin yıldönümünde de Taksim abluka altına alınmıştı, Taksim ya da İstiklal Caddesi'nde yapılmak istenen her basın açıklaması şiddetle bastırılmaktaydı. Mayıs ayının sonuna gelindiğinde Gezi Parkı'ndan ağaçların sökülme girişimine karşı direnen bir avuç insana uygulanan şiddet ise; menzili Gezi'yi de Taksim'i de aşan, İstanbul'dan tüm Türkiye'de 81 ilin 80'ine yayılan büyük bir halk isyanını tetikledi. Bu haklı ve meşru isyanda hürriyet şehidi olan Ali İsmail Korkmaz, Ethem Sarısülük, Mehmet Ayyalıtaz, Abdullah Cömert, Medeni Yıldırım, Berkin Elvan, Ahmet Atakan ve Hasan Ferit Gedik halkın yüreğinde yaşıyor.

Gezi ya da Taksim değil! Gezi ile başlayan, 80 ile yayılan halk isyanı!

Her ne kadar Türkiye'nin dört yanında meydanlar "her yer Taksim her yer direniş" sloganlarıyla çınladıysa da her ne kadar halk dağa taşa "diren Gezi" yazdıysa da mesele, Taksim ya da Gezi'den ibaret değildi. Gezi, bardağı taşıran son damlaydı. AKP o bardağı sövenizle, mezhepçilikle, kentlerin talan edilmesiyse, halkı yoksullaştıran, sermayeyi ihya eden politikalarla, emperyalizmin taşeronu maceracı bir dış politikayla ağzına kadar doldurmuş ve Gezi'nin ağaçları, bunların ardından bardağı taşıran son damla olmuştur.

Mezhepçiliğe karşı Alevi halkının nefsi müdafaası

Gezi ile başlayan halk isyanını, 2011 yılında Arap devrimi ile başlayan ve tüm Akdeniz havzasını saran devrimci dalgadan ayrı düşünemeyiz. Ancak 2011'den sonra sadece devrimi değil karşı-devrimi de gördük. Arap devriminin hâkim sınıflar tarafından çalındığına, bastırıldığına ve özellikle Suriye'de bir mezhep savaşına dönüştürülerek yozlaştırıldığına da tanık olduk. Bu çok önemlidir. Çünkü Suriye'de devrim gericisi bir mezhep savaşına dönüştürülürken Erdoğan ve AKP; emperyalizmin güdümünde, tekdüze mezhepçi örgütleri himaye ederek başat bir rol oynamıştır.

Erdoğan'ın "Şam'da Emevi cami-

inde namaz kılacağız" dediği, dönemin Dışişleri Bakanı Davutoğlu'nun, DAİŞ'in tekdüze mezhepçi katiller sürüsünü "öfkeli gençler" olarak tanımladığı bir siyasal ortamda İstanbul'a inşa edilen köprüye Alevi halkının hafızasında katliamla anılan Yavuz Sultan Selim isminin verilmesi, Alevi kitlelerinde bir nefsi müdafa ruh hâli yaratmıştır. Gezi'de ve dahası 81 ilin 80'inde halk hürriyet için isyan etmiştir. Ama Alevi halkı canını korumak üzere ayağa kalkmıştır. Mücadele meydanlarında can vermiştir. En sert mücadelelerin şehirlerin Alevi mahallelerinde, bilhassa Hatay'ın Armutlu gibi semtlerinde yaşanması, direnişte en önde Alevi gençlerinin olması tesadüf değildi. Halk canını korumak için savaşıyor devlet de ölümüne saldırıyordu. Armutlu'da direnen gençliğin öncülerinden biri daha sonra hazırlanan bir belgeselde şöyle diyordu: "Burası Ankara Kızılay Meydanı veya Taksim Gezi Parkı değil, burası Hatay Antakya Armutlu Merkez buradan çıkış yok!". Abdullah Cömert ve Ahmet Atakan burada şehit olmuştur.

Sadece polis gücüyle bastırılmadı! Düzen siyasetinin sularında boğuldu!

Halkın meydanlardaki mücadelesi sadece devletin baskı aygıtının zor gücüyle bastırılmadı. Aynı zamanda 2014 Mart ayında yapılacak yerel seçimler, halkın mücadelesini düzen siyasetinin sularında boğulmasına da vesile oldu. Bir düşünün! Halk Taksim'i kazanmış. Ama Gezi Parkı'ndaki çadırlarda ve forumlarda yaklaşan seçimlerde AKP'nin kaybetmesi için CHP'nin adayı olacak olan Mustafa Sarıgül'e oy verilmesi tartışılıyor! Halkın birleştiğinde ve eyleme geçtiğinde ortaya koyduğu güç ve özgüvenle, düzen siyaseti içindeki çaresizliğin tezadını daha net gösteren bir şey olamaz!

İstanbul Diyarbakır'a kavuşamadı!

Düzen siyasetinin bir diğer oyunu da açılım süreci bağlamında oynanmıştır. Halk isyanının Türk ve Kürt halklarını birleştirmeye yönelik güçlü bir potansiyel taşıdığı ilk günden belli olmuştur. Kürt gençleri İstanbul'da

pek çok yerde barikatlara koşmuş, Lice'de kalekol inşası protestosunda öldürülen Medeni Yıldırım "her yer Lice her yer direniş" sloganlarıyla tüm Batı illerinde sahiplenilmiştir. Ancak Kürt hareketi; açılım sürecini gözeterek Kürt halkını Gezi ile başlayan halk isyanını saflarında seferber etmemiş, Demirtaş gibi önde gelen Kürt siyasetçileri de daha sonra bu nedenle öz eleştiri yapmıştır. O dönemde devlet güçleri ise halk kitlelerini bastırmak için Diyarbakır'dan Batı illerine TOMA sevk etmiştir.

İşçi sınıfı örgütlü gücüyle halk isyanında yer almadı

Halkın isyanının Türkiye'nin geleceğini şekillendirmek üzere, emperyalizmden, sermayeden ve devletten bağımsız bir siyasal odağın mayalanmasına vesile olması için işçi sınıfıyla buluşması, işçi sınıfının bireyler olarak değil, toplu şekilde, örgütlü gücüyle ve sınıf eylemleriyle bu harekete katılması gerekliydi. Taksim'de Atatürk Kültür Merkezi'nin (AKM) Gezi ile başlayan halk isyanının sembolü olan ve pankartlarla süslenmiş ön cephesine bu gözle tekrar bakılmasını öneririz. Orada işçi sınıfına seslenen, sendikaları göreve çağıran tek bir pankart vardır. Devrimci İşçi Partisi, "sendikalar göreve genel greve" şiarını AKM'ye asmıştır. Bugün 11 yıl öncesine dair hiç konuşulmayan konu işçi hareketinin başat rolüdür.

Hürriyet mücadelesi yeniden yükselecek! Zaferini hazırlayalım!

Halkın isyanıyla işçi sınıfının genel grevi buluşmuş olsaydı; Türk ve Kürt emekçileri hürriyet mücadelesinde omuz omuza verebilmiş olsaydı; emekçi halk kitlelerinin seferberliğinin ortaya çıkardığı enerji ve güç örgütlenmiş, düzen siyasetinin uyuşturucu etkisine galebe çalmış olsaydı; sadece Gezi'nin ya da Taksim'in değil tüm memleketin akıbeti bambaşka olacaktı! Kimsenin şüphesi olmasın, gelecekte yine benzer mücadeleleri göreceğiz. Ancak zaferini hazırlamak için dersler çıkarmak zorundayız.

Akşam Okulu'nun 19. dersi:**"11. yıldönümünde Gezi ve halk isyanının sınıf karakteri"**

Devrimci İşçi Partisi İkitelli'de "Dünyayı anlamamız ve onu değiştirmemiz lazım!" şiarıyla başlattığı Akşam Okulu derslerine yaklaşık iki yıldır devam ediyor. "11. Yılında Gezi: Halk İsyanının Sınıf Karakteri" başlıklı dersin sunumunu Devrimci İşçi Partisi Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek yaptı.

Yoldaşımız sunumuna halk isyanına giden yolun arka planını detaylarıyla anlattıktan sonra, Gezi

Parkı ile özdeşleşmiş olsa da 81 ilin 80'ine yayılan bir halk hareketi olduğundan yola çıkarak yaşananın esas olarak bir halk isyanı olduğunu, Gezi ile sınırlı olmadığına dikkat çekerek başladı. Gezi'nin ihtişamının yanında zaafı üzerinde de ayrıntılı olarak duran yoldaşımız halk isyanının işçi sınıfı ile buluşmadığını, işçi sınıfının kendi örgütlülüğü ve eylem biçimiyle isyanın içinde yer alamadığını ay-

rıca belirtti. Dölek'e göre halk isyanının diğer önemli zaafı ise Kürt halkının yıllardır verdiği mücadeleyle yeterince ve örgütlü biçimde kucaklaşamamasıydı.

On dokuzuncusu gerçekleşen ders, mahalle halkının soru ve katkısıyla sona erdi. Akşam Okulu düzenli sürdürdüğü dersleriyle emekçi halkı bilinçlendirmeye ve örgütlemeye hizmet etmeye devam edecek.

İstibdadın yargısı Kobani davasında ceza yağdırdı! Cevap işçilerin birliği ve halkların kardeşliğiyle verilmeli!

Ankara Sincan'da görülen Kobani davasında istibdadın yargısı ceza yağdırdı. 18'i tutuklu 108 sanık, sadece Erdoğan'ın "Kobani düştü düşecek" açıklamasından sonra Kürt halkının 6-12 Ekim tarihleri arasındaki kitlesel seferberliği dolayısıyla değil, adeta bir torbaya doldurulmuşçasına birleştirilen çok sayıda davadan yargılandı. Özellikle dönemin HDP Eş Genel Başkanlarından Selahattin Demirtaş onlarca dosyadan ve 10 ayrı suçtan toplamda 42 yıl hapse mahkûm oldu. Yine aynı dönemde HDP Eş Genel Başkanı olan Figen Yüksekdağ'ın cezası da farklı dosyalardan aldığı hükümlerle 39 yıla ulaştı. Gültan Kışanak, Sebahat Tuncel, Ayla Akat, Ayşe Yağcı ve Meryem Adıbelli için, haklarında cezaya hükmedilmesine rağmen tutuklu kaldıkları süre dolayısıyla tahliye kararı verildi. Davada yargılanan sosyalist siyasetçilerden Alp Altınörs 22 yıl, Günay Kubilay 20 yıl ve İsmail Şengül 16 yıl hapis cezası aldı. Mahkemede avukatlar tarafından yapılan savunmalarda, davanın her türlü hukuk, kural ve kaidesini çiğneyen yönleri teker teker ortaya kondu. Bunlar içinde en çarpıcılarından biri son günlerde Ayhan Bora Kaplan suç örgütü davasında "gizli tanık" üzerinden yapılan manipülasyonların çok daha bariz örneklerinin Kobani davasında yaşanmış olmasıydı. İstibdadın yargısında gizli tanıklar iktidarın şeffahini hedef aldığı "kumpas", Kürt halkının temsilcisi siyasetçileri hedef al-

dığında "kanıt" muamelesi görüyor.

Cezalar açıklanmaya başladığında avukatlar ve izleyiciler, alkışlarla ve sloganlarla istibdadın yargısını protesto etti ve duruşma salonunu terk etti. Daha sonra mahkemenin dışında toplandılar. Dava için Türkiye'nin pek çok ilinden Ankara'ya gelenler, özellikle de Barış Anneleri, içeriden gelen her ceza haberini alkışlarla, zılgıtlarla ve sloganlarla karşıladı. Dava sonuçlandıktan sonra kitle basın açıklaması için toplandı. Dem Parti adına Eş Genel Başkanlar Tuncer Bakırhan ve Tülay Hatimoğulları yaptıkları açıklamalarda bu cezaları tanımadıklarını ilan ettiler ve davanın bir kumpas niteliğinde olduğunu altını çizdiler.

Devrimci İşçi Partisi de pek çok sosyalist parti ve demokratik kitle örgütüyle birlikte dayanışma için duruşmada yer aldı. Davanın ardından DİP adına açıklama yapan Levent Dölek duruşmada bulunmalarının Kobani'de DAİŞ'in

soykırım girişimi yaşanırken sokaklarda gösterdikleri dayanışmanın bir devamı olduğunu söyledi ve şunları ekledi: "Kürt halkı ile dayanışma içindeyiz ve bugün arkadaşlarımıza, dostlarımıza verilen cezaların her yılını, her ayını, her gününü lanetliyoruz. İçeride kaldıkları her saat zulümdür. Haksızlıktır. Kürt halkının gözünde bu insanlar suçlu değil bir halkın soykırımı karşı haklı direnişinin parçasıdır. Türk işçi ve emekçileri de böyle görmelidir. Çünkü Kürdün esareti sürdükçe Türk işçisi ve emekçisi de özgür olamayacaktır. Bugün bir gerçeği tekrar gördük. Kimse burjuva düzen partilerinin normalleşmesine bel bağlamasın. Kimse emperyalistlerin timsah gözyaşlarına kanmasın. Kurtuluş kendi ellerimizdedir. Kahrolsun emperyalizm ve sömürgecilik! Yaşasın işçilerin birliği ve halkların kardeşliği!"

Devrimci İşçi Partisi, işçi sınıfının anti-emperyalist sesini Paris'e taşıdı

Devrimci İşçi Partisi (DİP), 2015'ten bu yana neredeyse her yıl olduğu üzere, Fransa'da devrimci Marksist gelenekten olan Lutte Ouvrière (LO, İşçi Mücadelesi) örgütünün yıllık şenliğine davetliydi. Yunanistan'dan EEK (İşçilerin Devrimci Partisi) ile yan yana açtığımız stant ile, 18-20 Mayıs tarihlerinde gerçekleşen şenlikte yerimizi aldık.

DİP standı; Fransızca, İngilizce ve Türkçe olmak üzere üç dilde kaleme alınmış bir dizi yayın ve bildiri ile LO şenliğine katılanlara DİP'i ve Türkiye'deki işçi sınıfı mücadelesini tanıttı. Standımızda gazetemiz *Gerçek*, teorik yayınıımız *Devrimci Marksizm* ve onun yıllık İngilizce özel sayısı olan *Revolutionary Marxism*'in yanı sıra partimizi tanıtan bir broşür hem Fransızca hem İngilizce olarak, DİP 7. Kongresi'nin Filistin üzerine aldığı kararın ve Fransa'da tutsak bulunan Filistin davasının Lübnanlı komünist savaşçısı Corç Abdullah'a dair 6. Kongre kararının Fransızca çevirileri, *Emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin Dostları* İngilizce tanıtımı, çift dilli 1 Mayıs bildirisi dahil olmak üzere bir dizi bildiri ve broşürümüzü dağıttık.

Şenliğin ikinci gününde, "Faşist barbarlığın ve dünya savaşının geri dönüşüne karşı mücadele" başlıklı bir oturum gerçekleştirdik. İlginin yoğun olduğu sunumumuzda, Üçüncü Büyük Depresyon'un yarattığı yeni dünya durumunun altını çizip, bu kriz anlaşılardan

dünya siyasetinin de anlaşılamayacağını dile getirdik. Bu şartlarda, dünya halklarının bir dizi isyan ve devrim ile sahneye çıktığını ama devrimci önderlik olmadan nihai zaferler kazanamadığını hatırlattık. Yine Üçüncü Büyük Depresyon bağlamında faşizmin ve dünya savaşı riskinin yükselişine dikkat çekip anti-emperyalist mücadelenin bizzat içinde yer almadan devrimcilerin bu süreçte müdahale edemeyeceğini belirtti. Sunumumuz, Filistin halkının kahramanca direnişini selamlayarak ve Siyonist İsrail'in yıkılmasından başka bir çözüm olmadığını belirterek bitirdik.

Hem konuşmamıza hem de standı-

mızda gururla dalgalandırdığımız Filistin bayrağına, bizzat gelip teşekkür eden altı-yedi yaşlarında Filistinli bir çocuk dâhil olmak üzere katılımcılar çok olumlu tepkiler verdi.

Büyük bir disiplin ve örgütsel ciddiyet ile gerçekleştirilen şenlik üç gün boyunca siyasi tartışmalar, LO başta olmak üzere çeşitli örgütlerin Avrupa seçimleri için yaptıkları çağrılar ve bir dizi kültürel etkinlik ile coşku içinde geçti. DİP de alışıldığı üzere, Türkiye'den ve Ortadoğu'dan devrimci bir sesi Fransa ve dünya devrimcileri ile buluşturmuş oldu.

Ertuğrul Oruç

Sağlık sistemini değiştirmek için örgütlü mücadeleye

Şon dönemde sağlık alanında yaşanan en büyük problemlerden biri, hastaların kamu hastanelerinde doktor randevusu bulamamasıydı. Bu sorun, AKP iktidarının yirmi yıldan fazla süredir sağlığı özelleştirmek ve piyasalaştırmak için uyguladığı "Sağlıkta Dönüşüm Programı"nın (SDP) yarattığı bir sonuç. Dolayısıyla çözüm, SDP'nin geri püskürtülerek, kamu eliyle verilecek bir sağlık sistemini inşa etmekten geçiyor.

Sağlık Bakanı geçtiğimiz ay randevu meselesine el attı. Atmasa daha iyiydi. Bulduğu çözüm günlük randevu sayısını arttırmak, yani her bir hastaya ayrılan muayene süresini kısaltmak oldu. Zaten kısa olan muayene süresini ortalama 1-2 dakikaya indirdi. Böylece doktorlar çok daha yoğun çalışmak zorunda kalacak ve hastalara nitelikli bir sağlık hizmeti de sunamamış olacak. Doktorun emeği değersizleşirken, halkın sağlık hakkı da gasbedilecek.

Öncelikle şunu sormamız gerekiyor: Neden nüfusu 85 milyon olan bir ülkede, yıllık neredeyse 1 milyar poliklinik başvurusu oluyor? Bunu biz soruyoruz da o ülkenin sağlıktan sorumlu en üst yetkili kişisi Sağlık Bakanı sormuyor sanırız. Sağlıkçı olmayan birine bile bu sayıları söylesek, çok yüksek ihtimalle şaşıracağız ve muhtemelen ülkede bir sağlık felaketi yaşandığını düşünecektik. Bu sayılara başka türlü mantıklı bir izah bulmak oldukça güç.

Türkiye toplumunun evinden sonra ikinci adresi olduğunu anladığımız sağlık merkezlerine bu kadar fazla başvuru oluyor da Türkiye toplumu daha mı sağlıklı oluyor? Hayır tabii ki. Kronik hasta sayımız yıldan yıla artış gösteriyor. Diğer sağlık göstergelerinde de olumlu bir sıçrama yapmış değiliz.

Kamu hastanelerinde yaşanan randevu sorunu dâhil her bir sorunun arkasında her geçen gün daha fazla özelleşen sağlık alanı var. İyi işleyen bir kamu sağlık sistemini, özel sağlık sermayesi istemiyor. Kamuda iyi hizmet alacağını bilen hasta niye yüksek ücretler ödeyeceği özel hastanelere gitsin? Ayrıca kamu, harcama kalemlerini piyasadan sağlıyor. Hiçbiri kamu eliyle üretilmiyor. Çok başvuru, çok harcama demek. Bu da sağlık piyasasına daha fazla kamudan para akması demek oluyor. Bunu biz görüyoruz da Sağlık Bakanlığı görmüyor mu? Görüyor tabii. Sağlık Bakanlığı özel sağlık sermayesine "yürü ya kulum" derken kamuda ise doktorlara ne kadar fazla tetkik ister ne kadar fazla hasta bakarsa ek prim vadediyor. "Sağlık piyasasına kazandırdığın ölçüde sana para veririm" mesajı vermiş oluyor.

Bir ülkenin sağlık alanında gurur duyacağı şey, ne kadar çok hastaya baktığı değil ne kadar fazla hastalığı önlediği olmalı. İnsanların yaşadığı ve çalıştığı ortamda potansiyel hastalık risklerine karşı önceden önlem alarak mümkün olan en az şekilde hasta olacağı bir sistemi kurmak marifet. Ama bunun yolu sağlığı piyasalaştırmaktan ve özelleştirmekten geçmiyor. Kamu eliyle planlanmış, ücretsiz ve nitelikli şekilde verilen bir sağlık sistemini inşa etmekten geçiyor.

Geçen ay İstanbul Tabip Odası (İTO) seçimlerini Demokratik Katılım Grubu (DKG) kazandı. Doktorların hak mücadelesini; eşit, ulaşılabilir, nitelikli, ücretsiz, kamu eliyle verilen bir sağlık sistemi için mücadele ile beraber yürüten DKG'nin yeniden yönetime seçilmesi, önümüzdeki dönemde iktidarın Sağlıkta Dönüşüm Programı (SDP) kapsamında yürüteceği, doktorların ve sağlık emekçilerinin kazanılmış haklarına, halkın sağlık hakkına saldırmak için uygulamaya koyacağı düzenlemeleri püskürtmek için iyi bir fırsat sunuyor. Sağlık Bakanlığının ilk kez Göztepe Şehir Hastanesi'nde denediği, muayene süresini ortalama 2 dakikaya çektiği uygulamayı, İTO'nun, sağlık emekçilerinin yüksek katılımıyla hastanede gerçekleştirdiği eylemle boşa düşürmesi bunun güzel bir kanıtı oldu. SDP'yi ve onun ürünü olan bu sağlık sistemini değiştirmenin, sağlık emekçilerinin haklarını iyileştirmenin, daha sağlıklı bir toplumda yaşamının yolu örgütlü mücadeleden geçiyor. İTO, doktorların ve sağlık emekçilerinin de hastaların da memnun olmadığı, iktidar eliyle yaratılan bu ucube sağlık sistemini değiştirmek için mücadeleye talip. Gelin bu fırsatı değerlendirelim.

Soykırımın ve direnişin Refah Cephesi: Filistin halkı Siyonist katliama direniyor

7 Ekim'de gerçekleşen El-Aksa Tufanı'ndan bu yana yaklaşık sekiz ay geçti. Bu sekiz ayda, Siyonist İsrail, dünya emperyalizminin her nevi imkanlarıyla Filistin Direnişi'ne ve Filistin halkına yönelik mutlak bir imha savaşı yürüttü. Bunun ilk kısmına, yani direnişe karşı yürütülen savaşın sonucuna büyük bir hezimetten başka bir şey denemez. Aylarca süren savaşta, dünyanın en ileri askeri teknolojilerini kullandığı söylenen bir ordunun bütün çabalarına ve dünya emperyalizminin bütün istihbarat yardımına rağmen Siyonistler ne Hamas'ın bölgedeki lideri Yahya Sinvar'a ne de askeri kanadın efsanevi lideri Muhammed ed-Deyf'e ulaşabildi. Dahası, "temizledik" dedikleri Kuzey Gazze gibi bir dizi cephede, birkaç ay içerisinde direniş savaşçıların

geri döndüğünü, Siyonist hedeflere eylemler düzenlemeye başladığını gördük. ABD emperyalizminin ve hatta Siyonist İsrail'in üst düzey askeri yetkililerinin, genel olarak Filistin Direnişi'nin ve özel olarak Hamas'ın tamamen yok edilmesi anlamına gelen "mutlak zaferin" bir hayal olduğunu emperyalist basına itiraf ettiği örnekleri görmeye başladık bile.

Siyonist İsrail bir başarı kazandıysa, bunu direnişe karşı değil, Filistin'in sivil halkını katletmekte, evinden yurdundan etmekte kazanmıştır. Mayıs sonunda yapılan hesaplamalara göre, Gazze'deki binaların yüzde 60 kadarı kullanılamaz halde. Henüz bombardıman sonrası çökmüş binaların içinden çıkarılmayan Gazzelileri dahil etmesek bile, ölü sayısı 40 bine yaklaşmış,

yaralı sayısı 80 bini aşmış durumda. Bu, nüfusu 2 milyonun biraz üzerinden olan Gazze'de, bütün nüfusun yüzde ikisinin öldüğü, yüzde dördünün ise yaralı olduğu anlamına gelir. Bu oranları Türkiye üzerinden düşünenecek olsak, 1 buçuk milyondan fazla ölü ve 3 milyondan fazla yaralıya denk düşerdi. Öldürülmemiş, kolunu bacağına yitirmemiş Gazzeliler ise, İsrail'in saldırıları sonrası, o küçük Gazze'nin bir ucundan diğer ucuna sürülüyor. Nüfusun yarısından fazlası, en son gelinen noktada, bölgenin en güneyinde, Mısır sınırında bulunan Refah şehri ve çevresine kaçmak zorunda kalmıştı.

Gazze'de insanlık değil Siyonizm ve emperyalizm yenilecek!

Bütün Gazze nüfusunun yarısı-

nın sığındığı Refah'ın nasıl köşeye sıkışmış olduğunu anlamak için önce Gazze'nin nasıl küçük bir yer olduğunu anlamak lazım. Gazze şeridinin yüzölçümü, Gebze'nin yüzölçümünün yarısından biraz daha fazla. Refah ise Gazze'nin onda birinden daha küçük bir alana denk geliyor. İşte milyon üstünde insan, böylesi küçük bir alana hapsolmuş durumdaydı. Siyonist İsrail, şimdi bu küçük alanda sıkışmış halkın üzerine bir taarruz başlatmıştır. Emperyalistler dahi bu taarruzun bir insanî felakete dönüşeceğini söyleyip İsrail'e itiraz etmişti. Ama İsrail, emperyalizmin en kıymetli vavrusudur. Emperyalistler iki naz etseler de İsrail'e karşı çıkmazlar, çıkamazlar. Bu sefer de Refah saldırısını izlemenin ötesine geçmeyecekleri aşikâr.

İşte buna karşı, Filistin halkının soykırım karşısında son güvencesi olan Filistin Direnişi, kahramanca bir mücadele ile Siyonist İsrail'i karşıladı. Direniş örgütlerinin sosyal medya hesapları, her gün bir dizi başarılı askeri eylemin görüntülerini paylaşıyor. Filistin halkının bu yiğit direnişi, Siyonizme karşı en büyük dayanağımızdır. Bu direniş, başta emperyalist ülkeler başta olmak üzere tüm dünyada eyleme geçen halk kitleleri ve öğrenci eylemleri şahsında da önemli bir müttefik bulmuştur. Direnişin ve dünya halklarının elbirliğiyle Siyonizmin ve onun hamisi emperyalizmin dize getirileceği gün, Batı Asya halklarının hürriyeti için en büyük zafer olacaktır.

Boğaziçi Üniversitesi Batı Asya Araştırmaları Topluluğu, Nekbe'nin 76. yılında İsrail'in soykırımına karşı direnişe ortak olma çağrısını yükseltti!

Boğaziçi Üniversitesi'nde kurulan Batı Asya Araştırmaları Topluluğu, kurulduğu günden beri üniversitede öğrencileri, işçileri ve kamu emekçilerini Siyonizme karşı Filistin halkının direnişini sahiplenmeye çağırıyor. Şimdiye kadar düzenlediği söyleşilerde Batı Asya'yı kan gölüne çeviren emperyalizme karşı nasıl mücadele edileceği, Filistin halkına yönelik soykırım yürüten İsrail'in bu savaşı kaybetmesi için üniversitelerden neler yapabileceği tartışıldı. Kampüste açtığı stantlarda dağıttığı bildirilerle ve broşürlerle Siyonizmin gerçek yüzünü ve Filistin halkının neden yanında durulması gerektiğini anlattı. İsrail ile ticaret yapan AXA, Google ve SOCAR şirketlerinin Boğaziçi Üniversitesi'ndeki bir etkinliğe sponsor ve konuşmacı olarak katılacağı etkinlik alanına giderek gerçekleştirdiği eylem sonucunda SOCAR'ın kampüste barınmasını sağladı! 30 Nisan'da Boğaziçi Üniversitesi'nde yapılan basın

açıklamasıyla birlikte dünyanın dört bir yanında Filistin halkının yanında duran üniversite öğrencileriyle uluslararası dayanışmaya katıldı!

Nekbe'den günümüze Filistin halkının Siyonizme karşı verdiği mücadele üzerine söyleşi

İsrail'in kuruluşunun ertesi gününe denk gelen 15 Mayıs 1948 tarihi Filistin halkı için büyük felaket anlamına gelen Nekbe olarak anılıyor. Nekbe'nin 76. yılında Batı Asya Araştırmaları Topluluğu Boğaziçi Üniversitesi'nden Filistin halkıyla dayanışmayı yükseltti. 14 Mayıs tarihinde "Nekbe'den günümüze Filistin halkının mücadelesi" başlıklı

gerçekleşen söyleşiye öğrencilerin katılımı ve ilgisi oldukça yüksekti.

Söyleşide ilk konuşmacı Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları adına Levent Dölek oldu. Levent Dölek yaptığı konuşmasında kurulduğu günden bu yana asıl amacı Filistin topraklarını işgal etmek ve emperyalizmin Batı Asya'daki karargâhı rolünü üstlenmek olan İsrail'in varoluşunun meşru olmadığını açıkladı. Siyonizmin sadece Filistin halkı için değil, Yahudi halkı için de büyük bir tehlike olduğunu vurgulayan Levent Dölek, İsrail yıkılana dek Filistin halkının Nekbe'sinin bitmeyeceğini söyledi. Siyonist İsrail'in Filistin halkına yönelik katliamlarının son bulması için koşulsuz bir biçimde Filistin halkının yükselttiği direnişin yanında olmak ve emekçi halkın İsrail'e karşı

gösterdiği tepkileri hiçbir şekilde küçümsemeden sahiplenmek gerektiğini vurguladı.

Etkinliğin ikinci konuşmacısı olan Filistin için Bin Genç'ten Hüseyin Arif Sarıyaşar, konuşmasında Filistin halkının 1948'den bu yana İsrail'e karşı yükselttiği mücadelelerden, intifadılardan söz etti. Konuşmasını bitirmeden önce Siyonizmin soykırımına son vermek için İsrail ile ticaret yapan, ona enerji ve petrol taşımak başta olmak üzere her türlü yardımcı yapan şirketleri her yerde teşhir etmemiz gerektiğini ve bu iş birliklerini ortadan kaldırmanın en önemli görevlerden biri olduğunu vurguladı. Etkinlik farklı üniversitelerden Filistinli öğrencilerin katılımıyla birlikte daha da anlamlı hale geldi.

Filistin halkının büyük felaketi Nekbe'yi anmak için Boğaziçi Üniversitesi'nde gerçekleşen yürüyüşle birlikte Filistin halkının sesi kampüste yankılandı!

Nekbe, 15 Mayıs'ta Boğaziçi Üniversitesi'nde yapılan eylemle anıldı. Batı Asya Araştırmaları Topluluğu "Yıkılın Siyonist İsrail devleti!", "Soykırıma değil direnişe ortak ol!" şiarlarını yükselten dövizleriyle birlikte Kuzey Kampüs'te gerçekleşen yürüyüşe ve ardından gerçekleşen basın açıklamasına katıldı.

Batı Asya Araştırmaları Topluluğu, üniversitelerde İsrail'e yönelik akademik boykotu büyütme, İsrail ile tüm ilişkilerin kesilmesini sağlamak ve İsrail'in kalkını olan askeri üslerin kapatılmasını sağlamak için anti-Siyonizm ve anti-emperyalizm mücadelesini büyütme devam edecek.

Nekbe'nin 76. yılında soykırıma değil direnişe destek olmak, ardından da İsrail'in Refah'a saldırısını kınamak için alanlardaydık

15 Mayıs 1948 tarihi Siyonistlerin 750.000 Filistinliyi topraklarından sürerek İsrail'in kuruluşunu ilan ettiği günleri temsilen Filistin halkı tarafından Nekbe (felaket) günü olarak anılıyor. Bu felaketin 76. yıldönümünde Devrimci İşçi Partisi ve Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları olarak Filistin dostu kurumlar ve emekçi halkımızla birlikte Nekbe anmasını gerçekleştirdik.

İsrail ile tüm ilişkiler kesilsin, üsler kapatılsın demek için Eminönü'ndeydik!

15 Mayıs tarihinde Devrimci İşçi Partisi ve Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin

Dostları'nın de yer aldığı Nekbe Eylem Komitesi'nin çağrısıyla 76 yıl önce başlayıp bugün de süren Siyonist zulmün sona ermesi için Eminönü Postanesi önünde toplanarak Eminönü Meydanı'na bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Aylardır Filistin halkına yönelik katliamları sürdüren Siyonist İsrail'in bu saldırganlığını durdurmak için İsrail ile diplomatik, askeri ve akademik olmak üzere tüm ilişkilerin kalıcı olarak kesilmesi talebini emekçi halkımızla beraber yükselttik. Emperyalistlerin Siyonist İsrail'i korumak için yerleştirdikleri Kürecik radarı ve İncirlik üssünün kapatılması için mücadeleyi büyütme çağrısı Emi-

nönü Meydanı'nda yankılandı. "Nehirden denize özgür Filistin!" ve "Yıkılın Siyonist İsrail devleti!" sloganlarının öne çıktığı eylem, son dönemin önemli eylemlerinden biriydi ve Filistin halkının sesini duyurmada, istibdad rejimini teşhir etmekte başarılı oldu.

İsrail'in Refaha saldırılarına karşı direnen Filistin halkının yanındayız!

Siyonist İsrail'in sürdürdüğü soykırımdan kaçmak için 1 milyon üzerinde Filistinlinin sığındığı Refah'a bir saldırı başlatan Siyonistler, 27 Mayıs gecesi Filistinlilerin kaldığı çadır kampını bombalayarak 40'tan fazla Filistinlinin yanarak

ölümüne sebep oldu. Emperyalist güçler her ne kadar Refah'a yönelik saldırısında İsrail'e itiraz ediyor görünseler de, Birleşmiş Milletler ve ABD'nin sözde güvenli bölge ilan ettiği bir alanda Siyonist terörün sivilleri katletmesine izin verdiler.

İsrail'in bu alçak saldırısını protesto etmek için katliamın ertesi gününde Devrimci İşçi Partisi ve Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları, Taksim Tünel Meydanı'nda Filistin dostu kurumlarla birlikte bir eylem gerçekleştirdi. Katliamcı Siyonistleri koruyan İncirlik ve Kürecik üslerinin kapatılması, İsrail ordusunu besleyen Azerbaycan petrolünün Türkiye üzerinden İsrail'e taşınmasının

durdurulması talepleri hep birlikte yükseltildi. İstibdad rejiminin İsrail ile türlü oyunlarla ticareti sürdürüp İsrail ile tüm ilişkileri kalıcı olarak kesmeyerek soykırıma ortak olduğu bir kez daha vurgulandı.

Ankara'da "Filistin'de Katliam var! Katliamı durdurun!" ve Eskişehir'de "Refah katliamına karşı Filistin Halkının yanındayız!" şiarlarıyla, KESK şubeler platformlarının çağrısıyla gerçekleşen eylemlerde Siyonist soykırımı lanetledik!

DİP ve Filistin Dostları, Filistin davasına bu topraklardan tutarlı ve güçlü bir desteğin hep beraber örülmesinde elinden geleni yapmaya devam edecek.

Avrupa

Avrupa üniversitelerinde Siyonizm karşıtı eylemler

İsrail'in vahşi cinayetlerine tepkisiz kalamayan kitlelere her gün yenileri ekleniyor. Cinayetlerin boyutu arttıkça Avrupa'daki üniversiteler de İsrail karşıtı eylemlere sahne oluyor. Avrupa polisinin bu eylemleri şiddetle bastırması ise Batı'nın ikiyüzlülüğünü bir kez

daha ortaya koyuyor.

Öğrenciler ve akademisyenler, en azından akademik ve finansal bağların kesilmesini talep ederken, eylemler kampüslerde hız kesmeden devam ediyor. Helsinki Üniversitesi, İsrail kurumlarıyla öğrenci değişim programlarını dondurduğunu açıkladı. İsveç'te Lund Üniversitesi'nde yaklaşık 400 akademisyen ve öğrenci, üniversitenin İsrail kurumlarıyla bağlarını koparmasını talep eden bir eylem düzenledi. Kopenhag

Üniversitesi, işgal altındaki Batı Şeria'da faaliyet gösteren şirketlere yaptığı yatırımları durduracağını ve akademik bağları kesme taleplerini değerlendireceğini açıkladı.

Dublin'deki Trinity College, öğrenci kampının ardından, işgal altındaki Filistin topraklarında aktif olan İsrail şirketlerinden yatırımlarını çekeceğini duyurdu. İspanya'daki Valencia Üniversitesi'nde öğrenciler, üniversitenin İsrail ile akademik bağlarını kesmesini talep eden bir kamp kurdu. Britanya'daki Newcastle Üniversitesi'nde öğrenciler, kampüslerinde kamp kurarak, İsrail şirketlerinden yatırımların çekilmesini ve Filistinli öğrencilere daha fazla destek sağlanmasını talep etti. Berlin Hür

Üniversite'de yüzlerce Filistin yanlısı öğrenci, İsrail ile akademik bağların kesilmesi talebiyle kamp kurdu. Roma'daki Sapienza Üniversitesi'nde Filistin yanlısı öğrenciler, kampüste çadır kurarak üniversitenin İsrail ile iş birliğini sonlandırmasını talep etti.

Fransa'da ENS Paris, Yunanistan'da Atina Hukuk Fakültesi, İsviçre'de Zürih Üniversitesi ve Avusturya'daki Viyana Üniversitesi'nde de benzer şekilde Filistin'le dayanışma için kamplar kuruldu ve İsrail'e karşı eylemler düzenlendi. Hollanda'da Amsterdam Üniversitesi'nde polis, kampı vahşice dağıtırken bazı öğrencileri gözaltına aldı. Sözde "ifade özgürlüğü savunucusu" Avrupa'nın

gerçek yüzü bu polis saldırılarıyla ortaya çıktı.

Avrupa'daki üniversitelerdeki bu eylemler, Gazze'deki zulme karşı artan uluslararası tepkinin bir yansımasıdır. Filistin halkının dirençliliği, Filistin direnişinin askeri başarıları ve dünya halklarının eylemleri birleşerek emperyalizme karşı ciddi bir cephe oluşturuyor. İşçisiyle öğrencisiyle Türkiye'de bize düşen de İsrail ile ticaretin kesilmesi, İsrail'i koruyan Kürecik ve İncirlik gibi emperyalist üslerin kapatılması ve Türkiye'nin, İsrail'in hamisi NATO'dan çıkıp, NATO'yu yıkma yoluna girmesi için mücadeleye atılmaktır.

Okyanusya

Kanaky, Fransız sömürgeciliğine meydan okuyor

1945'te İkinci Dünya Savaşı'nın bitmesinden 1960'ların ikinci yarısına kadar olan döneme, sömürgeleştirilmiş halkların bağımsızlıkları damgasını vurmuştu. Afrika'da, Ortadoğu'da (Batı Asya) ve Asya'da bir dizi halk, bazen elde silah ulusal kurtuluş savaşı vererek, bazen de sömürgeciler böyle bir savaş başlamadan işin içinden çıkmak istediği için, başta Fransız ve İngiliz olmak üzere (ama daha küçük ölçeklerde aynı zamanda Hollanda, Belçika, Portekiz ve diğerleri de dahil) sömürgecilerin boyunduruğunu kırıp atmışlardı. Sömürge karşıtı savaşların en büyük dalgası o dönemde yaşanmıştır ama sonrasında emperyalizm ve sömürgecilik sona ermiş değildir. Filistin'in Siyonizm eliyle sömürgeleştirilmesi, ABD'nin Porto Riko'yu sömürgeleştirilmesi, İspanya'nın tarihsel Fas coğrafyasının önemli liman şehirleri Melilla ve Septe'yi (Ceuta) elinde tutması ya da İngiliz emperyalizminin

Arjantin'den bir taşıma mesafedeki Malvinas adalarını elinden bırakmaması gibi bir dizi daha küçük ölçekli örnekte sömürgeciliğin hâlâ yaşadığını görüyoruz.

En büyük sömürgecilerini, Cezayir'de ve Vietnam'da komünistlerin ya başını çektiği ya da büyük rol oynadığı bağımsızlık savaşları sonrası kaybeden Fransız emperyalizmi, daha küçük sömürgecilerine en kıskançça sarılan güçlerden biridir. Güney Amerika'nın kalbine saplanmış bir hançer gibi

olan Fransız Guyanası, Karayipler'deki Guadeloupe ve Martinique adaları bu sömürge yönetiminin en bilinen örnekleridir. Bir diğer Fransız sömürgesi ise, Okyanusya'da bir küçük ada ve çevresindeki daha küçük takım adalardan oluşan Yeni Kaledonya, ya da yerel dildeki adıyla Kanaky (Kanaki). Her bir örnekte bu sömürgeleştirilmiş ülkelerde yaşayan halkların sınırlı nüfusu başta olmak üzere bir dizi faktör, Fransız emperyalizmine sömürgecilerini koruma şansını

vermişti. Fransa'nın Fransa'dan gönderdiği beyaz nüfus ile azınlığa dönüştürmeye çalıştığı Kanaky'nin yerli halkı Kanaklar için de durum böyledir. Kanak halkı, dezavantajlı durumuna rağmen bağımsızlık isteğini her vesile ile göstermiş, hatta 1984 ile 1988 arasında, Fransa'da "olaylar" (les événements) olarak anılan bir bağımsızlık savaşı yürütmüştü. Bu savaş, aynı Filistin'de olduğu gibi "yerleşimciler" ile yaşanan çatışmalarla iç içe geçmiş, sonunda ise bir dizi bağımsızlık referandumunu da içeren kırılğan bir anlaşma imzalanmıştı. Yapılan üç referandumdan (kovid19 salgını sırasında olan sonuncusunu halk boykot etti) bağımsızlık oyu çıkmasa da halk Fransız sömürgeciliğine itirazını çeşitli vesilelerle dile getirmeye devam etti.

Şimdi, yakın tarihte adaya gelen Fransız yerleşimcilerle de oy hakkı vererek şu anda nüfusun yüzde 42'sini oluşturan Kanak halkının seçimlerdeki gücünü

eritmeye kalkan bir yasa tasarısı, fitili tekrar ateşledi. Bağımsızlıkçı kanadın siyasi örgütü FLNKS (Kanak Sosyalist Ulusal Kurtuluş Cephesi) ve yakın zamanda kurulan ve sokaktaki militan mücadeleye odaklanan CCAT'ın (Saha Eylem Koordinasyon Hücresi) başını çektiği bir hamleyle halk sokaklara döküldü, yolları kapattı. Polislerle yaşanan ve karşılıklı ölümlerin olduğu çatışmaların yanı sıra, silahlanan Avrupalı yerleşimciler ile de küçük çaplı bir iç savaş yaşanıyor. Tek başına kalan yiğit Kanaky'nin, Fransız işgalcinin bütün imkanlarını seferber etmesi sebebiyle bu sefer mağlup olması olasıdır. Ama Ortadoğu'dan Batı Afrika'ya ve Okyanusya'dan Karayipler'e kadar işçi sınıfı ve dünya halkları emperyalist haydutlara o son sille-yi attığında, Kanaky'nin cesur halkı da elbet Fransız işgalciyi denize dökecektir.

Avrupa

Dünya savaşının eşiğinde

NATO'nun Ukrayna cephesinden gelen haberler giderek aynı yönü işaret eder hale geldi. En başta asker sayısı olmak üzere, iki orduyu birbirinden ayıran tüm unsurlarda Rusya'nın ağır bastığı artık iki tarafın sözcüleri tarafından da açıkça söylenmeye başladı. Daha önce Macaristan Başbakanı Viktor Orban'ın ifade ettiği bu gerçeklik, artık Ukrayna ordusu içinden yetkililerin basına bizzat verdikleri röportajlarda anlatılıyor. Bu röportajlarda aktarılan bilgiler bize savaşın gidişatı ile ilgili temel bir perspektif veriyor: Ukrayna, cephenin tamamını kontrol edemiyor ve Rusya'nın cephenin farklı noktalarındaki saldırılarına karşılık veremiyor. Bunun bir adım ötesinde, Ukrayna'nın cephe gerisi savunma hattı neredeyse yok. Tüm bunlar

bizi, bazı askeri yorumcuların da bir süredir vurguladığı bir olasılığa götürüyor: Ukrayna savunma hattının çökmesi.

Çok şey beklenen, Ukrayna'nın savaş öncesi topraklarını geri kazanıp Rusya'nın içlerine gireceği söylenen geçtiğimiz yazın "taarruz" fiyaskosu üzerine Rusya'nın adım adım Ukrayna'nın ikinci büyük şehri olan Harkov'a yaklaşıyor olması, bunun nedenleri üzerine ateşli tartışmalara yol açtı. Batı devletlerinin yeterince destek vermediğini söyleyenler bir tarafta, Ukrayna ordusunun Batı silahlarını ve savaş taktiklerini yeterince hızlı özümsemediğini söyleyenler diğer tarafta. Hem bugünlerde ordu içinden gelen, hem de yakın geçmişteki bazı gelişmelerin işaret ettiği daha basit açıklama ise iki ta-

rafın aktif asker sayıları arasındaki uçurum. Mevcut durumun zorluğu, Ukrayna ordusu eski Genelkurmay Başkanı Valeriy Zaluzni'nin "en az 500 bin yeni askere ihtiyacımız var" talebini, Ukrayna ordusunun sokak ortasından adam kaçırarak askere alma çabasını, askere alım kriterlerinin giderek gevşemesini ve yurtdışı elçiliklerin verdiği hizmetleri kısıtlayarak askerlik yaşındaki erkekleri ülkeye geri gelmeye zorlamasını getiren koşulları daha iyi anlamamızı sağlıyor. İşte tam da bu nokta üzerinden yeni bir tartışma alevleniyor: NATO Ukrayna topraklarına doğrudan asker göndermeli mi?

Tartışmaları ateşleyen Fransa Başkanı Emmanuel Macron'un Ukrayna'ya NATO askeri gönderme seçeneğini ortaya koyan

yorumları oldu. Savaşın kapsamının genişlemesi ve kontrol dışına çıkma ihtimalinden dolayı fikir bu haliyle şimdilik yaygın destek bulmasa da, NATO askeri personelinin doğrudan savaşa katılmadan, Ukrayna askerini yerinde eğitmek göreviyle gitmesini destekleyen liderler var. Estonya başbakanı ve Çekya başkanı ise NATO personelinin buna yakın bir görevle zaten Ukrayna'da olduğu ve dolayısıyla bu işlevin daha ağırdan ve daha

kapsamlı bir şekilde yapılmasını savaşı yeni bir boyuta taşımayacağı görüşünde. İşte böyle bir ortamda NATO liderleri Ukrayna'daki cephele çökerse, yeni bir dünya savaşını başlatmaya hazır olup olmadıklarını tartışıyor. Bize, işçilere düşen görev ise ya dünya savaşını başlamadan emperyalizmi işçi devrimleriyle dize getirmek ya da savaş emperyalizmin mezarına çevirmek.

Sermayeye ve para babalarına dokunmayan tasarruf olmaz!

Tasarrufu 1,25 trilyon faiz giderinden yap! Para babalarına ödenen garanti ücretlerini, iç ve dış borcu reddet!

Mehmet Şimşek'in açıkladığı tasarruf paketi tam bir göz boyama paketidir. İşçi sınıfına ve emekçi halka kemer sıkıracak acı reçetelerin reklam kampanyasından ibarettir. Halka acı reçeteyi içirmekte olan iktidar, "tasarrufu önce devlet yapsın" itirazlarını yatıştırmak üzere bir tiyatro oynamaktadır. Kamuoyunda en çok tartışılan konular içinde makam araçlarıyla ilgili yeni araç alımlarının kısıtlanması, temsil, tanıtma, kokteyl, gezi düzenlenmesine yönelik ödeneklerde kesinti yapılması, yönetim kurulu ücretlerine tavan sınırı getirilmesi gibi önlemler var. Bunlar vatandaşın gözüne en çok batan konulardır. Hayat pahalılığı ile cebelleşirken, arkasında lüks araç konvoylarıyla gezen devlet yöneticilerini, devlet kurumlarının düzenlediği lüks ve şatafat içindeki ziyafetleri gören, devlet bürokratlarının 3-5 kurumdan ayrı ayrı aldığı şişkin maaşları gören vatandaşın haliyle siniri tepesine çıkıyordu. Bunu bildikleri için halkın gözünü boyamak için sanki bu harcamaları kısıyormuş gibi yapıyorlar.

Tasarruf hedefi 100 milyar, bütçe açığı 2,65 trilyon!

Bu kalemlerin tamamından 100 milyar lira civarında bir tasarruf yapılması planlanıyor. Peki 2024 yılı bütçe açığı ne kadar? 2 trilyon 650 milyar lira! Devde kulak bile değil! Ama sorarsanız devlet kemer sıkıyor!

Bunların hepsi devletin daha fazla ve daha yüksek faizlerle borçlanmasıyla kapatılacak. Fatura daha da kabarcık. Bu fatura tasarrufla falan ödenmez! Erdoğan ve Bahçeli bu faturayı halka ödetmek üzere anlaşmıştır. Yerli ve yabancı finans kapital tekelinin onayını almıştır. İşin başına da hep beraber İngiliz Mehmet'i getirmişlerdir.

Emekliye, memura zam sosyal güvenliğe kaynak yok!

Esas tasarrufu emekliye sefalete mahkûm ederek yapıyorlar. Tayyip Erdoğan "emekliye 10 bin lira seyyanen zammın maliyeti 1,7 trilyon, ülkemizde tek çivi çakmasak, bütçeyi buraya aktarsak bile yetmiyor" demişti. Sanki emekli lütuf istiyormuş gibi. Oysa emeklinin talep ettiği zam bir lütuf değil hayat pahalılığı karşısındaki yoksullaşmanın telafisiydi. Yani aslında Erdoğan'ın dediğini şöyle

okumak gerekir. Devlet emeklinin hakkından kesinti yaparak 1,7 trilyon tasarruf etmiştir. 2024'te sosyal güvenliğe bütçeden ayrılan transferlerin payını yüzde 16'dan yüzde 10 seviyesine indiren AKP iktidarı 600-700 milyar TL civarında bir "tasarruf" hedefini zaten bütçeye koymuştu.

Faize, otoyol, köprü, şehir hastanesi garantilerine her zaman para var!

Erdoğan "tek çivi çakmasak, bütçeyi buraya aktarsak bile yetmiyor" diyerek halktan esirgediği kaynaklar yerli yabancı para baba-

larına ödenen faiz ve garantilere yetiyor ama! 2024 yılı itibarıyla devletin 4,7 Trilyon lirası dış borç olmak üzere toplam 7,5 Trilyon lira borç stoku var. Bu borç batağı içinde 2024'te bütçeden yapılacak faiz ödemelerinin miktarı 1 Trilyon 254 milyar lira! Kur Korumalı Mevduat ile döviz sahiplerine devletin garantili faiz ödemesi sonucu Merkez Bankası 818 milyar lira zarar etti. Yolcu, geçiş, hasta garantili kamu özel iş birliği projelerinden her yıl ortalama 4,5 milyar dolar (mevcut kurla 145 milyar lira) sadece bu projeler üzerinden müteahhit sermayesine aktarılıyor.

Tasarruf değil kamulaştırma

Özelleştirmeyi savunanlar devleti küçültmek gerektiğinden bahseder. Ancak aslında kârlar özelleştirilirken maliyetler ise halka yıkılmıştır. Bunun en çarpıcı örneklerinden biri yolcu geçiş, hasta garantili kamu özel iş birliği projeleri. Bu projelerden ortalama 4,5 milyar dolar (mevcut kurla 145 milyar lira) sadece bu projeler üzerinden müteahhit sermayesine aktarılıyor. Köprü, otoyol, baraj gibi stratejik altyapı tesislerinin kamulaştırılması sadece kamu bütçesine binen yükten kurtulmak için değil ekonominin toplum yararına planlanabilmesinin de bir gereğidir.

Özelleştirmenin sonucu devleti üretimden çıkartmak, kamuya ait

paha biçilmez arazileri haraç mezat satmak, doğal tekel konumundaki rafineri, telekom, elektrik dağıtım, baraj vb. alanlardaki işletmelerin tekel kârlarını özel sektöre peşkeş çekmek olmuştur. Bugün her biri anayasaya aykırı şekilde özelleştirilmiş olan Tüpraş, Petkim ve Türk Telekom'un 2023 yılı net kâr rakamları şöyledir:

- TUPRAŞ 2023 yıllık net kârı 53,5 milyar TL
- Petkim 2023 yıllık net kârı 7,4 milyar TL
- Türk Telekom 2023 yıllık kârı 16 milyar TL

Bu şirketlerin özelleştirilmesi sadece bu yüksek kârları özel sektöre aktarmıyor aynı zamanda ekonominin en önemli ve stratejik gelirleri olan petro-kimya ürünleri, iletişim ve enerji alanlarında maliyetlerin artmasına da yol açıyor.

Nihayet ekonomide hangi kaynağın nereye aktarılacağını toplumsal ihtiyaçlara ve önceliklere göre değil kâra göre ve faiz mekanizmasıyla belirleyen ve hiçbir üretim yapmadan yıllık 630 milyar lira net kâr eden bankacılık sektörünün de kamulaştırılması gerekir.

Türkiye'de ekonominin gündemi tasarruf değil kamulaştırma olmalıdır!

Tüpraş, Petkim, Türk Telekom, madenler, bankalar işçi denetiminde kamulaştırılsın!

Ekonomide "Carry-Trade" tuzağı: AKP'den para babalarına faiz kıyağı!

Mehmet Şimşek ekonomide iyiye gidişten bahsediyor. Döviz kurunun istikrar kazanmasından, yabancı sermayenin Türkiye'ye gelmeye başladığından, Merkez Bankası rezervlerinin durumunun iyileşmesinden dem vuruyor.

Halkımız ekonomi iyiye gidiyorsa biz başka bir gezegende mi yaşıyoruz diye düşünebilir. Evet öyle. Para babalarının dünyasında her şey iyiye gidiyor. Geçmişte döviz kurları fırladığında, Türk lirası baş aşağı değer kaybettiğinde de halk enflasyon karşısında eziliyor, para babaları ise döviz spekülasyonu ile milyarlar kazanıyordu. Daha sonra bu vurgunlar Kur Korumalı Mevduat düzenlemesi ile devlet tarafından resmileştirilmişti.

Son dönemde dolar ve avro kurlarında bir istikrar gözlemleniyor. Bu görece istikrarın ana sebebi dışarıdan sıcak para olarak yabancı sermaye girişinin artması. O kadar ki daha önce döviz kuru yükselmesin diye rezervlerini haraç mezat satan Merkez Bankası şimdi Türk lirası fazla değer kazanmasın diye piyasadan döviz almaya başladı. İyi ya ne var bunda demeyin! Sıcak para ekonomi düzeldiği için gelmiyor. Türkiye uluslararası sermayeye, düşük faizli para cinsinden borçlanıp yüksek faizli para cinsinden mevduat yaparak ya da tahvil olarak kazanç sağlama (Carry Trade) olanağı sunuyor. Yani gelen para daha fazlasını alıp geri çıkıyor.

Dışarıdan sürekli para geldi-

ği sürece bu çark dönecek. Adeta uyuşturucu gibi. Sürekli sıcak para çekmek için para babalarına sürekli daha fazla kazanç sunulması gerekecek. Sıcak para bir sebeple kesildiğinde ise kriz çok daha ağır bir şekilde kapımızda olacak.

Döviz kurundaki yatay seyre bakıp döviz cinsinden borçlanmalar çok büyük risk alıyor. Risk alan kendi bilir diyemeyiz. Zaten işçi sınıfının dövizle borçlanma gibi bir durumu yok diyerek rehavete kapılamayız. Çünkü 2001 krizinde olduğu gibi borçlar ödenemez duruma geldiğinde, şirketler battığında ya da işçi çıkartmaya gittiğinde yine tüm faturayı işçi sınıfına ödetmeye çalışacaklar. İşçinin çözümü dolar, avro ve tüm döviz

işlemlerinde serbestliğin kaldırılmasıdır. Tüm döviz işlemlerinin devlet kontrolü altına alınmasıdır. Bir halkın kaderi para babalarının ve yerli-yabancı sermayenin kâr arayışının insafına terk edilemez.

İngiliz Mehmet'in programıyla kapitalistler yatırımlarını büyük

kârlar elde edeceklerini bilerek bugün Türkiye'ye getirmeye başlamış olabilir ama unutmayalım kapitalistlerin zenginleştiği yerde işçi sınıfı yoksullaşıyordur. İşçi sınıfı için en doğru yatırım ne faiz ne dolar ne altındır, tek geçerli yatırım örgütlü olmaktır.